

1993. szeptember 15.

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Politeknográf

III. évfolyam, 1. szám

Kedves Olvasó!

Ez a Poligráf-szám, amit most a kezében tartasz, eredetileg nyári különkiadásnak indult, aztán... (Biztos ismered azt a jelenséget, amikor valamit eltervezel, végül nem teljesen úgy valósul meg a dolog.)

Mivel közel három hónap történései adják a lap tartalmát, a szerkesztő a kronológiát választotta rendező elvként. Így kerül az első oldalakra az aranyköpések csokra (mely általában az utolsó oldalt szokta betölteni).

Az elmúlt tanév huhogásain az egyik iskolapolgár azzal (is) foglalkozott, hogy az elhangzott aranyköpéseket jegyzetelte. Az évváróra az alább olvasható hangulatjelentést állította össze. Fogalmazványában csak idézeteket használt föl, azokat szerkesztette össze.

Mottó:

Miért ne dumálnánk erről, ha már úgymint itt kell lenni...

HUHOGÁSRE NECESSE EST

- avagy hogyan nyomulunk mi? -

Megjegyzés: A szöveg valamennyi mondatának egyezése valóban elhangzott mondatokkal NEM a véletlen műve. A szerző (amikor este nem tudott elaludni, és forgott a fejében a Politechnikum...) csak össze-szerkesztette, átstrukturálta, egymás mellé rendelte szavaitokat.

Előttünk a csonka óriás: a Politechnikum (amúgy: fekete doboz), melynek iskolapolgárai vagy masszív destruálók, vagy ingadozó középparasztok, vagy csendes elviselők. Itt a tanár: legalább 2 lábbon áll, és hajlandó többet növesztetni; itt dolgozik Pórtl; a fél Csoncsi (az egy egész ember); Adrienn, aki Tamás abban, hogy mi is az a Koordináló Bizottmány... Fővízfej? Mi a szösz? Van itt gazdasági KASSZAndra Jórikámmal az élen, van közöttünk vérbíró, vérkoordinátor, belső küldönc (=beldönc), izomagyú pacsirta - mert személy az, aki természetes személy -, vannak sítáborik, közgazdászok: a jövő csirái, ekkora empaták stb. Szabó Laci, aki így is jól néz ki, ha tetszik, ha nem, druszája Szabó Bálintnak, akit meg állva lehet műteni. A gyerekek - bányászbeca és csibecsapat - érzésből dolgoznak, így aztán az első évfolyamon szintén érik a fény, az új első évfolyam pedig fekete ló, Hornnal a hátán.

S a tanár áll a pulpituson, mint egy oltári szentség - egyszerű magyar isten.

De ha már 6 tanár megy be egy osztályba, az haszfelmetszés, s a gyermek azt kéri, hogy lehessen az órán enni anyagszerevar végett, és igényt nem lehet lesöpörni az asztalról, a kesztyűt fel kell venni... Mindezt megfontolva a Huhogás a DAC körébe utalta a problémát. Igen ám, de ettől még nincs eszközünk arra, hogy a gyerekek óraszerűen viselkedjenek. Csak reménykedhetünk: (szabad és demokratikus légkörben kivirágoznak a gyerekek, mint a bazsarózsa) ja, a bazsarózsa az harmadikban lesz.

És a diákok tudomást sem véve a macskakörös elővizsga-ügyről, megélve testkultúra-életüket, le akarnak kísérettségizni, azt várják tőlünk, hogy az alapvizsga ne legyen torokharapó, s fel vannak tunningolva társadalomismeretből, a nyelvtant bemagolják, aztán visszaböfögik, matekolnak, hogy nehogy má' egyetlen legyen...

Nos, mire is jó a kísérettségi? Ó, hiszen ez tanításmentes felügyelet, s mi szívesen pásztorolunk, akárcsak a gazdagréti katolikus lerakat - vigyázat! hat ránk a Krausz-féle mákony! -, merthogy feltámadnak bennünk bizonyos apai érzések (ld. hápé), féltjük tanítványainkat. Mért is szíjannak, mint torkos borz? Miért e tettenérhetetlen végső fogcsattogtatás? (Ne pofázz, ölj!) - Nyilván nem jó, de úgy lenne jó, csak nem megvalósítható. Nyitott a lehetőség a köd előtt.

A tanórákat pedig igyekszünk munkamederbe terelni, működik az antiösztonzés, bár a gyerekek a gépteremben a hardwert teszik be softwerbe (állítólag vissza fogják viténi), művészetben valóságátílen kézművek születnek, és mindezenközben korcsosul a testiség. Délután ott van nekik a combgyűjtő-lombrágó szakkör, nyáron pedig a vízi lószar.

E tanév során nem feledkeztünk meg mindennapi betevők letesteléséről sem, megizleltük a csirkecomblevest újháziasan, mértük a kaják mérhetőségét, svédasztalszerű elefántról álmodoztunk (az elefánt távolról nem olyan félelmetes), lett belőle kötelező svédasztal: elkezded az elején és végigeszed. Versenyeztünk: hány légynyi időnk van végigenni, amit a konyhás néni maradék jelleggel kiszolgáltató? Aztán látszólag könnyítettünk magunkon, meg a gyerekeken. Ez a purgálás.

Persze nemcsak tanítottunk - hivataloskodtunk is, mivel ebből ki lehet indulni (a szakszervezeti véna megbuggyant), dobálóztunk folyó gyereklétszámmal, félfelsőkereskedelemmel, pántlikázott pénzekkel, s hogy tutifix legyen, kalkulatív számokkal: 9 db 12 órát tartó személyt munkatársként állítottunk be, egyiküket Csicsi föllökte 17 órával. Miután jól fel voltunk indignálódva, hogy a bajból kilábaljunk, s egyéb csapdákat is megszüntessünk, rendeztünk magunknak önismereti lószart...

Megéltük; s utána az árnyékok tükrében azt reméltük, fő tevékenységünk, a HUHOGÁS (az egy dolog) nem marad pánikcsütörtök, s az odúsodás kétségtelenül meglévő jelei ellenére rá fog bennünket hatni, hogy mi legyünk a transzmissziós szíj a dermesztő információhiányban szenvedő gyerekek és szülők közt. Hiszen a szülők iskolapolgári mivoltukban fel voltak háborodva, hogy mi nem vagyunk felháborodva. A dolog megoldása érdekében 3 kis csoportra oszlottunk - jó, rendben -, igyekeztünk tényleges tapasztalatot szerezni; tudtuk, nem érünk rá tökölni, az érveket fel kell hallósítani, ezért konstruktíve szoltunk hozzá, de csak növeltük a magunk előtt gördített problémák számát. Aztán újra csak huhogtunk (gyerekek,

ha az impotenciáért Oscar-díjat adnának...!), strukturáltuk a problémát, javasoltuk Gulyás Évát valahová. És szavaztunk szépen... (Így szavazunk, mint állat?), szavaztunk hangos kézfeltartással. Ha ez 4 igen mellett átmegy, akkor én majdnem lemondok - így Aurél, a mindenkori elnök pedig szót adott magának, de nem adott szót a tapsnak, viszont átadta az időt a zöldövezetnek (termism.). Megígérte, hogy lesz olyan program, ahol osztályfőnökök is egybe vannak (közhallgatással elfogadva), órarendi virtuozitást kért Hanntól - aki éppen nem működött-, tehát az információs sávból kinyúlta a Vasárnapi újság - multhatatlan rádióműsor - témáját, majd drasztikusan kihúzta magát, Lalának ígéretet tett, hogy előterjesztésében további kutatásokra lesz mód, aztán javasolta őrhelyettesnek, megkérdezte, ki van a két testnevelő mellett, mint teljes térítés, megengedett magának egy kis kitérőt ör-ügyben, mondván: el akarja venni feleségül a szerelmét, szerinte nincs igaza, de hát ő is férjhez ment. (A propos: párosodás céljából ki szegődne mellé? Amit nem használunk, az el-sorvad!!) Majd hangot váltott: - Kuss már, az elnök beszél! - mondotta volt. Mire a mi Aurélunk: - Ez az ember ivott! Így aztán nem mert többé megnyilvánulni, félt, hogy hallatván hangját elnyomja a tétova tartózkodó tömeget, de hát arról nem volt szó, hogy úthengerek nem jelentkezhetnek. Többek visszautasították (ne gyenőzz má'), így tett még egy megjegyzést valakire - rendetlen, de okos. s ez okozza azt, hogy barom -, s végül - szólt - nem maradt más hátra, mint falat visszabontani, egy ilyen kulturált mellvéd...

Na, szóval tényleg itt ültünk, meg miegyéb...s laza kantárszáron: mi született? Minek csináltuk ezt az egész baromságot? Az ügynek sok füle van, az a kérdés, hogy közelítünk-e a farkához? S mit ér a napi biszbasz: hányat hazudjak és hányat aludjak? És milyen ragyák vannak az egységes pofán? És amiről ma nem beszélünk, arról mikor beszélünk? Egyszer? És ha egy munkacsoport akar bealkalmazni valakit? És minek a feje a pedagógiai vezető, ha nem ennek? Víznek?

Vigyázat! A hatéves tehetetlenség rosszabb, mint a bécsi gyors, ami nem képes a tehén előtt megállni. Nem baj, ha kis gyereket szülünk, de legalább valami megszületik. A hazardírozás pedig picit szimpatikusabb, mint a régi daráló - legfeljebb máskepp tekerjük. Merthogy nem csodát csinálunk, hanem olyan iskolát, ahova lehet járni.

Na, ki??

SPORT

Mottó:

"Suli mellett sportoltam,
mezem fejem alá dobtam.
Összetettem két ó-lábam,
úgy nézem az osztálytársam.

Én Istenem, adj helyezést!
Már meguntam a kesergést.
Mínek ez a sok szenvedés,
ha nem kapunk.....túrótortát?!"

Pontverseny-végeredmény

(1992-93)

Csapatverseny

I. KáOsz	221 pont - 15 fő, átlag: 14,7
II. JP	204 pont - 21 fő, átlag: 9,7
III. KN	177 pont - 14 fő, átlag: 12,6
IV. MP	166 pont - 13 fő, átlag: 12,7
V. W	165 pont - 10 fő, átlag: 16,5
VI. FH	85,5 pont - 4 fő, átlag: 21,3
VII. V. évf.	78 pont - 8 fő, átlag: 9,7

Összesen:

1096,5 pont - 85 fő, átlag: 12,9

Egyéni verseny

Leányok (38 fő)

(1) 1. Benkő Tekla KáOsz 33 pont	(13) 13. Gyarmati Ildikó JP 9 pont
(2) 2. Fehér Anikó KáOsz 31 pont	(13) Deák Boglárka MP 9 pont
(4) 3. Lányi Nóra KáOsz 28 pont	(13) Gerő Anna KN 9 pont
(3) 4. Cser Orsolya JP 26 pont	(14) 14. Matos Andrea 8 pont
(5) 5. Harsányi Rita JP 25 pont	(15) 15. Leszák Melinda MP 7 pont
Papdi Barbara KN 25 pont	(16) Pekarik Éva KáOsz 7 pont
(5) 6. Herczog Anita KáOsz 20 pont	(17) 16. Takáts Nati MP 5 pont
(12) 7. Kósa Judit KáOsz 19 pont	(-) 17. Orosz Katalin V. évf. 3 pont
(8) Kána Zsuzsa MP 19 pont	(18) Iványi Szilvia V. évf. 3 pont
(9) 8. Demmer Judit MP 17 pont	(18) Dudás Andrea KáOsz 3 pont
(7) Füles Dalma JP 17 pont	(19) 18. Szakács Melinda KáOsz 2 pont
(9) 9. Rajkai Ildikó JP 15 pont	(20) 19. Fehér Szilvia KN 1 pont
(11) 10. Várkonyi Niki JP 14 pont	Tóth Boglárka KN 1 pont
(10) Gergely Kata MP 14 pont	Helmle Sára KN 1 pont
(10) Kovács Tímea KN 14 pont	Lombosi Judith MP 1 pont
(12) 11. Szandrik Ágnes MP 11 pont	Horváth Tímea JP 1 pont
(12) 12. Schindler Réka MP 10 pont	Tihanyi Mónika JP 1 pont
(13) Szép Anita MP 10 pont	Karasszon Kati KáOsz 1 pont
(14) Csíkvölgyi Barbara KáOsz 10 pont	Járai Dóra W 1 pont

Fiúk (47 fő)

(1) 1. Aubel Levente KáOsz 39 pont	(16) Hársfai Krisztián KN 13 pont
(3) 2. Murvai Péter W 35 pont	(13) 16. Mocsári Ákos MP 11 pont
(4) Molnár András JP 35 pont	(18) Koncz Csaba MP 11 pont
(2) 3. Rényi Zsolt KN 34 pont	(14) Bolyky Dániel KáOsz 11 pont
(5) 4. Gyurcsák Péter FH 28,5 pont	(13) Récsán Gábor W 11 pont
(4) 5. Lencsés András W 27 pont	(16) 17. Deák Tamás W 8 pont
(6) 6. Klein Tibor V. évf. 26 pont	(21) Kékesi Szabolcs V. évf. 8 pont
(8) 7. Kovács Mirkó KN 25 pont	(21) Ignát Valentin V. évf. 8 pont
(7) Nagy Szabolcs W 25 pont	(22) 18. Zelenyánszky Dávid KN 7 pont
(10) 8. Váradi Péter FH 22 pont	(17) Németh Péter FH 7 pont
(11) 9. Bálint Dénes KN 20 pont	(20) Nagy Ákos JP 7 pont
(9) Schidlík Balázs W 20 pont	(18) Bucsei András W 7 pont
(12) 10. Kis Gergő KN 19 pont	(20) 19. Manuaba Wiwi JP 6 pont
(8) 11. Rékai András W 18 pont	(19) Fördös Tamás KN 6 pont
(16) 12. Szabó Balogh P. JP 17 pont	(-) 20. Földesi Gábor V. évf. 4 pont
(17) Kereskai Adorján MP 17 pont	(21) 21. Bárány Miklós KN 3 pont
(16) 13. Simon Bálint Jp 16 pont	(21) Szirmai Márton KáOsz 3 pont
(16) Csörgői Ákos MP 16 pont	(21) Keébe Attila JP 3 pont
(15) 14. Zelenák Roland FH 14 pont	(-) Veres Gábor JP 3 pont
(16) Somosy Béla FH 14 pont	(-) Akucs Attila JP 3 pont
(19) 15. Csomor Zoltán V. évf. 13 pont	(-) Farkas Zsolt JP 3 pont
(19) Mányi Gergő V. évf. 13 pont	(-) 22. Patkó György JP 2 pont
(12) Bilkei G. Balázs KáOsz 13 pont	(23) 23. Kozári István KáOsz 1 pont
(11) Fuchs Péter W 13 pont	

Gratulálunk!

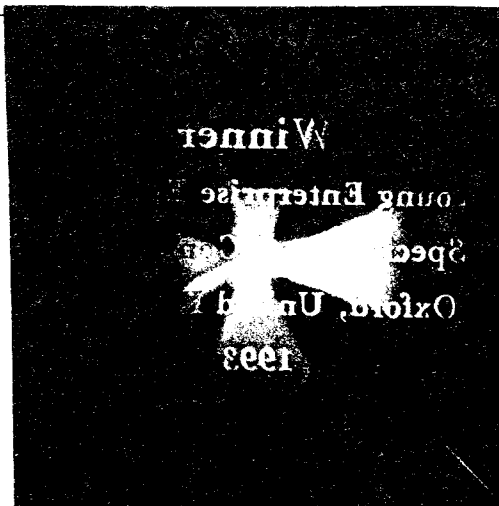
Pest, 1993.06.07.

a testnevelők nevében:
Szabó László,
 aki sportban nem ismer tréfát

Mentünk, láttunk, győztünk!

Magyarországon elsőnek a mi iskolánk indította be a Young Enterprise programot, melynek a kísérleti alanyai a mai harmadikosok voltak. Nyolc vállalat kezdte működtetni a programot, több kevesebb sikerrel. A győztes vállalat a Lap-Pack RT. lett, a megérdemelt jutalmuk egy oxfordi út volt.

1993. július 16-án indultunk Itthonról. A társasággal 17-én találkoztunk először a Heathrow reptéren, Londonban, onnan busszal vittek minket Oxfordba, ami egy egyetemi város és tele van gyönyörű szép régi egyetemi épületekkel. Ezek közül egyben, a 150 éves Keble College-ban laktunk mi is.

Sűrű programunk az aznap esti Ice Breakerrel ("jégtörővel") kezdődött. Itt ismerkedtünk meg a különböző országokból érkezőkkel. Jöttek írek, hollandok, svédok, belgák, izlandiak, máltaiak és természetesen angolok. Ők mint tagországok versenyeztek. Az argentinok, szlovákok, guatemalalok és mi, magyarok nem tagországgént, külön versenyeztünk. Ezt nyertük meg mi! A tagországo-két pedig az angolok.

19-én délelőtt a tagországo-knak volt a versenyük. Délután mi és a többi nem-tagország állítottuk fel a standunkat, és nagy izgalommal vártuk a zsűrit. Rengeteg kérdést tettek fel nekünk, és a hézagos angol tudásunk miatt Adrienne-nek nagyon sokat kellett segítenie.

A programok között szerepeltek igen kellemesek. Például megnéztük az Oxford story-t, ami a város történetét mutatja be a középkortól napjainkig, nagyon valóságosnak tűnő viaszfigurákkal, amik között kiskocsikkal vittek végig. Csónakázhattunk a Temzén is egy nagyon szép, leginkább valamilyen régi gőzösre emlékeztető, modern hajóval, ahol este egy hatalmas disco-t rendeztek nekünk. Nagyon klassz volt. Másnap láttuk a Big Bent, a Tower-t, a Tower-bridge-et, a Parlamentet és a királyi palotát is. Mind gyönyörűek.

Eleinte nem értettük az angolokat, amikor zuhogó esőben kint ültek és piknikeztek egy szabadterei koncerten, és ráadásul élvezték is. Mi nem annyira! Viszont mikor besötétedett, elállt az eső is, és fantasztikusan jó hangulat kerekedett. A végén mindenki együtt énekelt. A hangulatot csak fokozta az a gyönyörű tűzijáték, amit a végére tartogattak.

Utolsó napon került sor a már mindenki által nagyon várt Horror Party-ra. Itt a történelem legkegyetlenebb kínzásait mutatták be viaszbábukon, meglehetősen gusztustalanul. Ráadásul a svédasztalon sorakozó tálak között koponyák és hasonlók voltak, a pult felett pedig, egy felakasztott holttest himbálódzott. Volt, aki nem evett. Mivel ez volt a legutolsó este, rendeztek itt is egy disco-t, ahol beállt közénk Hasfelmetsző Jack is táncolni.

23-án a repülőtéren, amikor azt hittük, hogy pár óra múlva már otthon leszünk, kiderült, hogy a gépet háromnegyed hat helyett fél tizenkettes indulásra írták ki. Volt időnk megismerkedni a repülőtérral, és ott is vacsoráztunk. Már háromnegyed tizenkettő volt és a tranzitban voltunk, amikor olyat mondtak be, amit senki nem tudott elhinni. A gép másnap tíz órakor fog felszállni, mert arra a MALÉV gépre, amit küldtek, hangtilalom van Angliában fél tizenegy-től. Ígyhát az összes magyart, aki a gépre várt, elszállították a legközelebbi szállodába, ahova kb. hajnali háromkor érkezünk meg. Ezzel nem igazán járt jól a MALÉV, mert két személyre egy szoba 90 font, azaz kb. 12 000 Ft volt egy éjszakára, igaz, a szobában 10 000 csatornás TV, hajszárító, vasaló, vasalódeszka, stb. volt. Nem nagyon bíztunk már benne ugyan, de végül is másnap negyed tizenkettőkor felszállt velünk a repülőgép és hazarepített minket Budapestre.

Itthon már nagyon vártak, és nagyon jó volt újra látni az itthoniakat.

Nagyon jól éreztük kint magunkat, megérte dolgozni ezért a szép útért. Nagyon rossz volt, hogy az angol tudásunk hézagos volt, de azért kézzel-lábbal megértettük magunkat.

Bálint Anikó, Solymosy Réka, Luy Viola, Pancsovai Petra

A NOMÁDTÁBOR KRÓNIKÁJA

Hellóztok!

...Innen írok, a messzi távolból. A kaja jó. Az út hosszú volt és uncsi, de ideértünk, és már két hete itt vagyunk. A falutól kb. 103 libányira vagyunk, s kb. ennyire van a tó is. A forrás csak 6-7 libányira lehet. Ezt naponta meglátogatom, ha akarom, hanem, mintha csak beleglátogatóba járnék oda. A forrás ... ilyen hideg.

Egy kivágott erdősáv helyén van felépítve a tábor, 8 sátorral és két darab szarsátorral + 1 darab kajasátor. A szalmazsák borzalmas, a hálózsák kicsit megégett, a szunyogriasztóhoz hozzáért és megsült. Bocss, Mami!

Vannak reggeli és délutáni konyhások, akik a kajáról és a tábor melegvíz-ellátásáról gondoskodnak. Sokat kell csellóználni, de ez mellékes.

Sok a szerelmi és családi viszály, nagy az átmenőforgalom a táborban, szinte tranzitállomássá vált. Hol jönnek ismerősök, hol mennek a jóbarátok.

A tanárok sok szép és unalmasnál unalmasabb dalt akarnak belénk tömni, de ezek a dalok néha szépek és vidámak, csak az olyan egyhangú dalokat nem szeretem, amelyekben a legényt elviszik katonának, szóval az ilyen sablon dalokat. Sokat baromkodunk, főleg évéseknél, meg úgy mindig, főleg a tanárok.

Három színre bomlott a tábor, s persze a legjobbba kerültem: a pirosak közé. A másik két banda sem piskóta, de ez lényegtelen.

Egyébként voltunk túrázni, huszón-valahány km-t gyalogoltunk. Az fogalmam sincs, hány liba lehet. Számításaim szerint valami óriási nagy végtelen nullájú szám jönne ki. Mindenesetre sokat másztunk, kúsztunk, loholtunk, bandukoltunk, csúsztunk ez alatt a kb. 10 óra alatt. Rádadásul még vonatoztunk is. Ez jó volt, csak kicsit szeles és huzatos.

A körökről is írok, már csak azért, mert ha nem írok valamiről, nem telik be a két oldal. Vannak színjátszósok, videósok, újságírók és falukutatók. Én a legutolsóban vagyok. Össz-vissz heten vagyunk ebben a körben. A feladatunk, hogy házakhoz bekopogtatunk, megkérdezzük az embereket a faluról. Néha megkérdezik tőlünk: villanypénzt jöttünk szedni? Pestről gyöttek? Ja, meg egy bácsitól cifra káromkodásokat kérdeztünk, erre ilyet szól: Mindenki az istennel akar engem basztatni. Meg mindig a kommunistákat szidta. Kicsit furá volt. Na most már betelt a két oldal, szóval zárom soraimat. Csákány!

Pabdi Barbi

Bázakerettye

Bázakerettye egy kis zala megyei falu, ami a Dunántúl déli részében található. Budapesttől 255 km-re van ez a kis falucska. Kb. 500-600 lakosú, magyar és erdélyből származó emberek lakják. Az infrastruktúrában víz, villany és gáz megtalálható. De inkább a kutakat használják, és fával fűtenek, mert az gazdaságosabb.

A falu lakosságának többsége idős, mert a munkalehetőségek hiánya miatt a fiatalok a környező városokba kényszerülnek. Az olajbányászat megszűntetésével a falu komoly munkalehetőségekhez már nem jut.

A falu múltját az 1824-ben, Tütösi birtokos által épített templom és uradalom alapozta meg, amit 1944-ben lebombáztak, majd újra építettek.

A családok általában katolikus vallásúak, bár a falu 40%-át az erélyből áttelepített családok alkotják, akikre inkább a református vallás volt jellemző, de az akkori asszimilációs törekvések kapcsán katolikussá váltak.

A telefonhálózat és az egészségügyi ellátás az átlagos magyar falu szintjén van (tehát gyenge).

A falu történelmét meghatározza, hogy Zrínyi a török elleni hadviseléskor mint egyik végvárat használta fel, és sorsát - akár Szigetvár - ez sem kerülhette el.

Zajk

Ez a kis zala megyei falu jellemzően a környék el-sorvadt faluira hasonlít. Infrastrukturája igen gyenge. Az elvándorlás napról-napra nő. Az olajbányászat megszűnt, a mezőgazdaság sorvadó félben van, egyéb munkalehetőség nincs.

A falu idősödő, de az öregek a szokásokat és a népviseletet ezidáig megtartották.

Múltjuk a Zrínyi-féle török elleni hadjáratához kötődik.

Az úgynevezett KOCSI völgy (ez egy szekértábor-t jelentett) a korabeli harcokat idézi. Sok hazafi hullatta itt véréit. A falu szép fekvése, jó hangulata arra ösztönzi az elszármazottakat, hogy hétvégi házként, nyaralóként újra hasznosítsák az elhagyott házakat.

Pancsovai Réka, Papdi Barbi
falukutatók

Szubjektív Kronológia

1993. július 31. szombat. Elindulunk.

Reggel a Poli előtt névsorolvasás a buszra szállást megelőzően. **Egy-két*** diák hiányzik. Hmm, hmm.

Negyvenegynéhányan indulunk. Kistolmácsig vagy 240 kilométer vár ránk.

A Balaton déli partján, valahol már a tó vége felé fürdünk egyet. Sok-sok méternyi északi irányú gyaloglás után sem sikerül kötésig merülnöm a vízbe. Vissza a buszba, most már csak a tábor bejáratánál állunk meg.

Ott vagyunk. Csere az AKG-sokkal, berendezkedés, rendrakás, a **sátrak megerősítése****. Csoncsiék előbb lejöttek, vacsorával várnak bennünket. A délutáni-kora esti kánikulában tószentelő fürdő az éppen ezer méterre levő tavacskában. Az első lovascсата.

Felkészülés az esti programra. A **színek***** alakuló összejövelete. Estére valamiféle indulónak, fazonnak kéne kialakulni.

Alkonyat előtt **Rezső bácsi******, sötétedés-kor pedig fellángol a nyitó tábortűz. A szín-csapatok egy-egy jelenetet mutatnak be, jól mulatunk egymáson. Zárásul énekelgetünk, majd készülünk a takarodóra. Az öregek csapata elzümögi az **altatót*******.

***Egy-két:** nem nézek most utána semminek, úgy emlékszem kettő, nevük ne legyen most lényeges, távolmaradásuk okát is borítsa a fejedés fátyla.

****Sátrak megerősítése:** ezt néhány csapat elmulasztotta, így a másnap vagy két nappal később ránk törő heves szélben kellett menteni a menthetőt.

*****Színek:** megalakult a pirosak, zöldek, fehérek létszámra és feltételezéseink szerint tapasztalatbeli erőre is egyenlő nagyságú csapata. Feladatunk: a felvett szín hangulatában élni a tábor végéig.

******Rezső bácsi:** mindenki ismeri már az erdő hullott gallyainak névadóját.

*******Altató:** mi elénekeltük, vissza is vonultunk, fáradt öregek, bezzeg a fiatalok! hajnalig susmogtak még a sátrakban - mint ahogy az laza szövetű beszélgetésekből a későbbi napokban nyilvánvalóvá vált.

Kistolmács - ahogy a falulatók megismerték

A Dunántúl dél-nyugati csücskében, Nagykanizsától kb. 30 km-re van egy helyes kis falucska, Kistolmács.

150-200 ember lakik ott körülbelül - többségében magyar nemzetiségűek, de élnek ott oroszok, s a cigány lakosság is elég nagyarányú. Főleg idősebb emberek lakják.

Tövében egy tó terül el, melyet 89-90-ben csináltak, fürdésre és horgászatra egyaránt alkalmas. A tavat a környező források táplálják. Mióta létrehozták a tavat, megnőtt az idegenforgalom a környéken.

A katolikus vallású falu védőszentje Szt. Donát, mivel a XIII. században a környéket teljesen elverte a jég, éppen Donát napján.

A falu népviselete nem sokban különbözik a többi tájegység népviseletétől: a megszokott egyszínű fehér ing, az ujjá buggyosra hagyva, a tömérdek mennyiségű alsószoknya, másnéven singelt, kerekköteny, fejkötő, és posztócipő jellemzi.

A falut körülvevő kis dombokon szőlőt, esetleg kukoricát természetesen a helyi lakosok, de a mezőgazdaság nem jellemző a falura, mivel az erdei vadak a termés nagy részét elpusztítják. A falu tehát a közeli, főleg iparából megélő Bázakerettyére jár dolgozni. Aki mégsem az iparban keres munkalehetőséget, az a legközelebbi nagyvárosban, Letenyén találhat munkát.

A falunak se általános, se középiskolája nincsen, ezért a kisebbek Bázakerettyére, a középiskolások javarésze Nagykanizsára jár tanulni.

A fiatalok nagy bánatára a mozi csak minden hét szombatján működik. Az orvos is ritkán látogat arrafelé, hisz a hallottak alapján csak keddenként jön át Letenyéről.

Meséltek nekünk a második világháborúról is, persze nem sokat:

- A második világháborút harc nélkül megúsztuk, de sokan elmenekültek ebből a faluból is.

Végül néhány kifejezést említek, mely a helyi tájszólásra jellemző:

*lány - bázisnya
kacska - réce
asszony - zsenka
gereblye - grábla
uborka - buborka
villa - vella
tyúk - tik
alma - óma
lila - zsila
szalma - szóma
meleg - hüile*

Augusztus 1., vasárnap. Higgadt reggeli torna - mint ahogy ezután mindennap. Ó, Tibor **létrás gyakorlatai*** 3-5 éveseknek!

A délelőtti programban újra a színek, mindegyik csapat egy-egy jelölttel a diák táborvezetői posztra. Örült kampány (és biz ellenkampány). Az ebéd végeztével **tányérszavazás****, győz Gillisza, a pirosak jelöltje. Délután a "**szakmai**" **körök***** alakuló foglalkozása. Vacszi előtt-után **sport******. Persze e nap sem múlhatott el fürdés nélkül, ha csak egy kicsit is sütött a nap, csobbantunk. Úgyhogy erről a továbbiakban mélyen hallgatok.

Ezen a napon indult be az **angyal-játék******* is, s tartott tizenkét napig.

***Létrás gyakorlatai:** ld. a melléelt ábra!

****Tányérszavazás:** három nagy edény a mosogátnivalónak, mindegyik egy-egy jelöltet képvisel. Válassz!

*****Szakmai körök:** nevezetesen a színjátszó, a videós, a falukutató, az újságíró. Önként, dalolva, de valamelyikbe feltétlenül menni kell. Aztán ott tanulni meg csinálni. Szóval dolgozni.

******Sport:** színek közötti bajnokságnak indult röplabdában és japán rögbiben, de aztán a formája felazult - no azért élveztük.

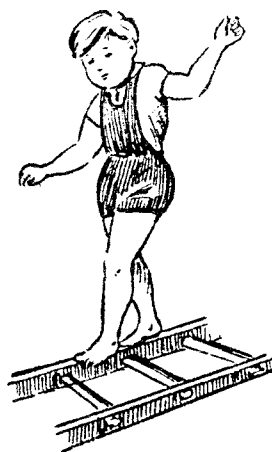
*******Angyal-játék:** sorsolás útján jut neked valaki, meg te is jutsz valakinek. Ugy kell minél többet kedveskedni emberednek, hogy az ne tudja meg, ki az ő édes anygala.

Augusztus 2., hétfő. Délelőtt egy Hamvas Béla novellát olvastunk a harmadáig kb. tíz fős csapatokban. Majd laza asszociációs módszerrel megbeszéljük. Ezt a következő napokban még két alkalommal megismételjük, így ismerjük meg az egész írást. Mintegy 5-6 órát foglalkoztunk a művel, hiszem, hogy megérte. Ebéd előtt még vízi sport (gúlaépítés, **lovasroham***, miegymás). Délután **vidámpark****. Este elgyengülő (ergya) táncház. Miért is nem dobódtunk fel? Az **éji megbeszélésén***** némi szontyola.

***Lovasroham:** Dömét nem lehet felborítani (mint lovat), de azért magamra rántottam lovasával együtt. Halálkvártett; döntetlen.

****Vidámpark:** a színek játékokkal örvendeztetik meg magukat meg a többieket. Tréfás és komoly viaskodások. Volt vagy egy tucat ez-az. (Kérdezzétek meg azoktól, akik ott voltak!)

*****Megbeszélésén:** a színektől egy-egy csapatvezető diák, Gillisza meg a tanárszerúségek. Milyen volt a nap, mi legyen holnap?

Homálylabda & Tsai

Ha valaki igazán ki akarja próbálni eme - első látásra/hallásra talán kissé pihentnek tűnő - testgyakorlatot, akkor először is szereznie kell egy ózónlyukkal lefedett szabadtéri pályát, melynek alakja a téglalaphoz hasonlít. Ha ez megvan, akkor keresztben, nagyjából a közepén ki kell feszíteni egy hálót, úgy két méter magasságban, majd szerezni 12 - különböző nemű, ideiglenesen Bázakerettye közelében élő, vállalkozó szellemű embert, aki hajlandó azt vállalni, hogy netán a homályban eltéved. Ha mindezekkel rendelkezünk, akkor a kettősított pályára felállítjuk az embereket, két hatos csoportra bontva őket, és elkezdjük a játékot. A szabályok azonosak a röplabda nevű játék szabályaival. Egyedül a kivitelezés különbözik. Megpróbáljuk minél sötétebb napszakban játszani úgy, hogy közben mindvégig a labdára koncentrálunk.

Ezt elvetemült emberek megpróbálták a bázakerettyei nomádtáborban - hihetetlen sikerrel. A játék igen hamar igen nagy népszerűsége tett szert a tábor lakói közt. Tömegek tolongtak a pálya széléinél játékra várva, s ha sikerült bejutniuk, első dolguk volt egy-két ást szerválni, amit külön elősegített a homály. A játék magas színvonalon folyt mindvégig, örületes labdamenet-hegyekkel kísérve.

Am nem ez az egyetlen játék, melyben sükségettenek bátor emberek. Van a nomád bátorság-próbának két durvább műfaja is. Az egyiket vízben, a másikat a szabad ég alatt, a szűz anyaföldön üzik. A vízes fajta abból áll, hogy az egyik versenyző a másik nyakába ül - már a vízben -, s megpróbálja a többi - hasonló formában felállt - párost a kristályzöld víz felszíne alá juttatni kézzel-lábbal, nádihegedűvel.

A szárazföldi erőpróba elég egyszerű: kb. háromméteres falapokat kell 50 centisekké farigsálni egy kb. 20 kilós fémkalapáccsal.

Sneci

Augusztus 3., kedd. Délelőtt körök, délután **leg-leg-leg versenyek***. Este kicsoportos **beszélgetések****.

***Leg-leg-leg versenyek:** részben megadott feladatokra felkészülve (alkossuk meg a legmagasabb embert, a leghajabb haját stb), részben rögtönözve (ki hoz leggyorsabban legtöbb vizet a 300 méterre levő forrásból) versengünk.

****Beszélgetések:** meghirdetett témákra "intim" helyeken összejöttünk, s laza (újfent) eszmecsere. "Amitől felmegy a vérnyomásom"; "Mama"; "Ha visszamennék az időben" - ízelítőül.

Augusztus 4., szerda. Délelőtt tréfás akadályverseny a színeknek megannyi kinyírós állomással. (Kerekes halacska bevinni a hengerbója tetejére, s ráállítani - ennek könnyűségéről P.G. tudna mesélni.) Délután olvasgatás, majd estére filmparódiákat készítenek a csapatok. Mit mondjak: fergetes.

Augusztus 5., csütörtök. Délelőtt **kézműves tevékenységek***, délután pedig alkalmi cirkusszá szerveződnek a csapatok, s világszámokkal kápráztatjuk el magunkat. Jimmy tigrisbukfence, bűvészek és illuzionisták, bohócparádél! Este tábortűz, alkalmi zenekarok fellépésével. A Ledér nő lágy dallamai bekígyózzák Kistolmács egyetlen (tehát fő-) utcájának kanyarulatait. E nap milánói makaróni volt ebédre, megfelelő **olaszos konyhával****. Ebéd után mindig jutott egy kis idő fürdésre, pihegesre.

***Kézműves tevékenységek:** agyagozás, papírhajtogatás, sárkánykészítés, gyöngyfűzés, ilyesmik.

****Olaszos konyha:** az étkezések mellé szokásszerűen a szakácsok ilyen-olyan műsort is mellékelnek. Az általában 4-5 tagú csapat főz, s közben kitalál valamit. (Kaja után meg a nagy mosogatások.)

Vizes szalma

*Pajtában énekelünk - nincs nagy hangunk, nincs közönség, gitár, erősítő - csak víz és szalma.
Istenem, de szép a hamis hang és a diáklélek!*
- Steve -

A víz

Lejön ide az isten háta mögé egy vérbeli pesti, és keresi a vízcsapot. De nem találja! Mert nincs. De van igazi friss forrásvíz. Romantikus hangzik. Elolvassa ilyen is. Csak ez a forrás nem a konyhasátorban vagy a fürdősátorban bugyog, hanem majd 15000 centiméterre a tábortól. Ez borzasztó távolság annak, aki szinte összenőtt az összkomforttal. Reggel, délben, este és ha szükséges, még közben is vizet kell hordani. Ez kiborító! És ha kiborítom a vizet, mehetek vissza a hús forráshoz. Hova lett a civilizáció! Meleg vizet akarok! Finom, klórozott csapvizet.

Nomád ebéd

Már megint én. Ez nem igazság. Én már voltam. Miért pont én? - azzal bekullogok hajnalok hajnalán a konyhasátorba. Fát aprítok, tüzet rakok, mosogatok, hámozok, pucolok, keverek-kavarok, rohanok és rohanok és... Mások szórakoznak, én meg szívok. Terjengenek az illatok meg a hitek, hogy mit is főzünk. Megjön a kedvem, és az ebéd is jól áll. Rotyognak a kondérok, lobog a tűz. Most jut egy kis idő az alternatív járulékos műsor összeállítására. Mi is legyen? Mit is főzünk? Spagettit. Az finom! Ha spagetti, akkor legyen a mai konyha egy igazi olasz kisvendéglő hangulatát idéző hely. Kész az ebéd. Lázás készülődés veszi kezdetét. Étlapokat gyártunk, jelmezeket keresünk, jeleneteket kreálunk. Gyűlnek az éhes szájak. Kezdődhet az ebéd! Szállnak az olasz dallamok magyaros előadásban. Pergő a hangulat. Rohangálnak a pincérek, felveszik a rendeléseket, kiviszik a remek adagokat. Közben eltörnek egy tányérrt. Olaszul szállnak a szitkok. A maffia is felbukkan egy késelő jelenet erejéig. Elfogyott az ebéd, jutalmunk egy négy szólamú "Brávó brávó...". Kiürül az ebédlő, csak a konyhások roskadnak a padokon a fáradtságtól. De büszkén, hogy milyen klassz volt ez a mai ebéd!

Nagy Ákos

Magány

Én vagyok a vaskalapács. Húsz kiló fölötti a súlyom. Ideális velem vékony, hosszú fákát törni. Csak egy problémám van: kezdek rozsdásodni. Nem használnak. Kik? Hát azok, akik inkább öt percig ugrálnak a fán, hogy eltörjön. Húsz kiló fölötti a súlyom.

Augusztus 6., péntek. Egésznapos kirándulás, vagy 26 kilométer. Lehetett volna kevesebb is, de kicsinykét eltévedtünk, így hát ennyi lett. Viszont fantasztikusát málnáztunk útközben. A huszonhatodik kilométernél befűtött kisvonat várt ránk, s vitt vissza a táborba. (Csoncsi)* Ott benyomtuk a finom vacsit, s esti program nélkül hálósákba zuhantunk.

Azért mese** volt előtte.

*Csoncsi: (hogy valakinek hízelegjek is) ő nem panaszkodott, kicsinyke súlyával gyúrta a kilométereket rendszeresen - közben számosan picsoptak: "mennyi még?" -, biztos, hogy sokszor összeszorított foggal, de csinálta, erre mondhatnám tán: példamutatás.

**Mese: Jakab Judit olvasott esténként néhány oldalt Salman Rushdie Hárún és a Mesék Tengersé című könyvéből.

Augusztus 7., szombat. Dolgoztak a körök rendszeren, majd délután "Vádolom az iskolát". Itt azonban a krónikás szava némiképp megszakad*. Pedig este irodalmi táborúz** is volt.

*Megszakad: Délről este tízig kimaradtam a programokból, mert Nagykanizsán lerobbant az autóm. A szerelő kitanított, úgyhogy vissza tudtam térni, a java tüzet én is élvezhettem. (Ez volt a Nagykanizsa blues!!!)

**Irodalmi táborúz: az égő vagy parázsló tűz mellett próza, költészet vagy más műfajú alkotások egyes darabjai hangzanak el. Alkalmasint - mint most is - drámarészlet, sőt a rövid darab egésze.

Tortúra

- De jóóóó! Túúúúra!

- De mééé ma? Minden csupagány!

- Nyugi, emberek, azt mondják, visszafelé kisvasúttal jövünk.

- Ez buli! Menjünk!

E lelkesedés később kissé lelohadt, majd végképp eltűnt, de a végére, mikor fel kellett ülni a kisvasútra, a jókedv újra visszatért. Kb. fél tízkor, hatalmas csomaghegyek közt egy majdnem teljes csapat indult útnak, hogy fedezze az előtte majdan feltáruuló természeti csodákat. A tökéletes teljességet nem érhették el, mert néhány embert fel kellett áldozni az ebéd és a vacsora érdekében.

A csapatnak sikerült eljátszani DJ. Jazzy Jeff egyik mondatát, s így 2 km/h-nál is kevesebbel haladtunk. És tényleg, mindenki látott mindent. Aki arra járt, amerre mi, a rendkívül izgalmasnak ígérkező arborétumig (a budafaiig), az a természet csodáiból többnyire nyálkás kaptatókat és szimpatikus pocsolókat láthatott. Jó, a rend kedvéért meg kell említeni, hogy a többi körülöttünk levő dolog: fű, fa, bokor, még nagyobb pocsoló - jól nézett ki. Főleg a vadszeder, amire éppen az éhség és a hegy tetőfokán találtunk. Miután lelegettük a környéket, leereszkedtünk egy dombon, eltévedtünk (többször is), majd egy helyi közértben becsokiztunk, elérkeztünk az ebéd helyszínére, Kiscsehíbe, ahol is a szintén helyi bárban megkajáltunk. A büfésnek kellemetlen lehetett, mert nem nála vásároltunk, csak egyszerűen beültünk és megettük a hadtáp által előre odaszállított zsemleket és sajtokat. Bár lehet, hogy a tulaj sebeire gyógyír volt a fagyis és kóla-forgalom, pluszsz a (szükséges) kenőpénz.

Ekkor egy mókás ember előállt, és előadta ötletét, miszerint már csak 12 km-t kell gyalogolni, és ott vagyunk a kisvasútnál, ami

hazavisz bennünket. A gond csak az volt, hogy a vonat hatkor indul, az út többnyire hegynek-dombnak felfelé tart, és különben is fáradtak vagyunk, és ahhoz, hogy odaérjünk a vonathoz, majdnem háromszor olyan gyorsan kellene mennünk, mint eddig.

Sietve feltápázkodtunk, gyaloggaloppoztunk, hogy elérjük azt a nyamvadt vonatot, különben gyalogolhatunk éjszaka haza, erdőn át, dzsuvák közt, rengeteg kilométert. Így - saajnos - nem tudtuk kellőképpen megcsodálni az ösbükköst, s arra sem volt időnk, hogy konkrétabb tervet dolgozzunk ki a később egyre sűrűbbé váló borospincék feltörésére.

Fél hat volt, mikor kiderült, sokadszor is eltévedtünk. Ekkor már teljesen lemondunk a vonatról, mivel még 23 km állt előttünk.

Fél hétre értünk Pákára, hogy megnézzük, honnan indult volna különvonatunk, ha odaérünk.

És akkor hatalmas égzengés, szivárvány és rózsaszín hózápor közepette megjelent egy pár ufonauta, s közölték, hogy sikerült itt tartaniuk a szerelvényt, úgyhogy vár ránk. Ezután köddé foszlottak, s mi felszálltunk a cábri vonatra, s meg sem álltunk hazáig. Útközben azon gondolkodtunk, miért hasonlítottak az ufonauták annyira azokra, akiket hártahagytunk hadtápnak, s elénk jöttek egy piros NDK csodával?

Sneci

Egy fogalom tisztázása

A csöffadtság - amikor az ember gondolkodni nem tud, izmai elernyednek, beszélnek hozzá, de nem hallja. Kicsúszik kezéből a toll, feje közeledik a pad felületéhez, s végül elmerül az álom fekete masszájában.

Áldozata vagyok a csöffadtságoknak.

Jaaaaaj....

- Steve -

Augusztus 8., vasárnap.

Kitalált, eljátszott kriminket kellett a tábornak felfejteni. Hogy mi is ez, azt kérdezzétek meg szóban, mert itt bizony hosszadalmas lenne elmagyaráznom.

Délután a Hamvas novella lezárása.

Ekkor már többedik köréhez ért a **gyilkosos játék***, s ki kell emelnem Miklós Ancsát meg Nagy Ákost mint főgyilkosokat. Úgyesen csinálták.

Este egy másik játék is lezárult. A szintén kisorsolt párok bemutatták, mire tanították meg egymást.

***Gyilkosos játék:**

kacsintással ölsz, az a dolgod, hogy mindenkit elpusztíts anélkül, hogy az áldozatodon kívül bárki is észrevenné.

Augusztus 9., hétfő. Ránk szakadt egy hidegfront, ezzel együtt egy szinte egész napos eső. Délelőtt a (szak)körök dolgoztak, délutánra pedig kiöltöttünk egy gigantikus Torpedót. Emberi drámák és csapattragédiák közepette mondjuk, hogy holtverseny két csapat között. (Folytatás jövőre.)

A szemerkélő esőben és vastagodó sötétben danászás és mesécske.

Augusztus 10., kedd. A színek egy-egy mesét találtak ki, s adták elő. Gondolhatjátok: a farkast előbb-utóbb csak megzabálta Piroska. (...) * Délután sűrű sport, majd a körök záró foglalkozása. Este másodszer s a táborban utoljára sátor-beszélgetések (csillagászat; szex most!).

*(...): nem épp ez történt, de ilyesmik.

CSEND

1. *Hír:*

A tábor félidejéhez közeledett, néhányan a tervezettnél előbb kényszerültek elhagyni köreinket halaszthatatlan munkáik miatt. A búcsút követő étkezésen az elhagyott színek tagjai egy perces csendes megemlékezést próbáltak tartani több-kevesebb sikerrel.

Mottó:

A néma csendnek anyja sem érti a szavát

A csend visszhangja:

Beül a tábor az étkezősátorba, kezdetét veszik a szokásos rituális köszöntések. Zöldek, Fehérek, Piros-kékek. Majd feláll egy marcona Fehér, búcsúbeszédet mond, és az állásban követi őt egész csoportja. Félperces (majdnem) csend után zokogó röhögés közepette leülnek. Jönnek a Piros-Kék hátrahagyottak. Újra marcona hang, a szöveg ugyanaz, a hatása sem különbözik sokban. Csak a komolysága marad meg az egész szituációnak. Felállnak és állnak. Vannak, akik még nem unják, talpon maradnak. És még mindig állnak és várnak a csendre! Nem jön be. A kezdeti csendet poénok tömege töri meg. Lankad a hangulat, de csend csak nem akar lenni. Telnek a percek, a feszültség az ülők számával együtt nő. Helyzet van. Aki áll, annak tét nélkül ugyan, de presztizsvesztéssel jár, ha leül. Aki ül, az sem áll jobban. Ha eszik, illetlen (mert helyzet van), ha beszél, szemét, ha nem beszél(-ne), az kibírhatatlan lenne.

Közel félórai állóháború után leültek a még állók és velük együtt a hangulat is. A helyzetről az étkezés után kemény szavak hangzottak el. Felkorbácsolta az éhesen maradt kedélyeket.

Másnap a kiránduláson is szóba kerültek az előző napi vacsora történései, de már jóval nyugodtabban, higgadtan. Konszenzus csak abban volt, hogy helyzet volt. Egy kínosan jó helyzet, amit csak az ott ülő/álló fejthet meg.

Nagy Ákos

2. *És akkor elment Ede. Meg Áci, Rita, Andi és Esztó. Ede a fehérek csapatában volt. Ezért a vacsoránál kértük a többieket, hogy egy perc néma csönddel tiszteljék meg a távozót. De sehogy sem akarták. Mi pedig megértettük, hogy nincs kedvük, így rövid idő után beszálltunk a sírás-rívásba.*

Aztán felálltak a pirosak, hogy a másik négyről - akik az ő csapatukba tartoztak - is emlékezzünk meg. Persze mindenki röttyörészett, viccelődött. Legalább öt perc telt el, oszt láttuk, a pirosak még mindig állnak és várnak. No hát, most már csakazértse legyen csönd! Ők voltak a lehangosabak eddig! És különben is! Mit zsarnokoskodnak itt? Kiáltások röppentek. Úgy negyven percen át. Aztán meguntuk, és csöndeltünk egy percig. Csak Müzli nem alku-dott - ő dúdolt. De azért leültek a pirosak. Először fel voltunk háborodva. De elmagyarázták, milyen kínos volt nekik a második perc után. Hát nagyon. Tehát mi a tanulság? Na mi?

- ma -

3.

Álltunk: majdnem egy szín - de nem az egész - állt feszült némaságba burkolózva. Négyen távoztak tőlünk, "gyászoltuk" őket. Egy percet kértünk a tábor életéből.

Kértünk: szelíden. Ötször. Hat-szor. Figyelmet. Csendet. Egy percet. Itt még leülhettünk volna. Csendben lenni vagy nem lenni - az volt itt a kérdés. Nem lenni. Valaki mindig nem lenni.

Tüntettünk: itt már leültünk volna. Nem tehettük. Dacban álltunk egymással.

Üvöltöttünk: 30 torokból robbant csókolom a moslékos bácsi búcsúzoló alakja felé.

Vesztettünk: húsz percet, egy jó konyhás produkció folytatását.

Nyertünk: egy élményt, sok-sok gondolatot és egy "majdnem-csendet".

A vacsora biztos remek volt.

A többi néma csend.

Roger

Augusztus 11., szerda. Délelőtt fergeteges **Ökörkör*** megannyi gusztyustalan kiszűrés feladattal. Délután táborérettségi vizsga személyre szóló próbákkal. Némi készülési idő után kellett a könyörtelen szigorúságú zsűri előtt bemutatni a produkciókat. Bár ilyen jól sikerülnének majd az igazi érettségi vizsgák is!

A tábor utolsó estéje lévén az ott helyben alkotó, s munkájával elkészülő színjátszó csapat **előrukkolt**** pajzán Arisztophanesz-komédiájával.

A záró táborüz mellett kiderült, hogy ki kinek az anygalkája. A csapatok finom tortát kaptak (jut eszembe: délután Csoncsi fagyit osztott doppingolni az érettségizőket!), hirtelen felfaltuk. Ajándék "karkötőink" pedig tábori emlékek.

A Hair zenéjére alkalmi tánc csapat mutatta ba frissen ko-reografált előadását.

A csillaghullásos éjen lassan nyugovóra zötykölődtünk.

***Ökörkör:** különböző fokozatai élnek ennek a vetélkedőnek, vannak egészen finom, már-már úri modorú feladatsorok, de lehetségesek a sárban dagonyázások is.

****Előrukkolt:** meggyőződésem szerint újabb állomást hagytak maguk mögött, e néhány nap alatt is fejlődtek.

Egy Másik Színház különkiadása

- Színház az isten háta mögött?
- Igen.
- A préri közepén?
- Majdnem.
- Akkor hol?
- Bázakerettye és Kistolmács között egy pajtában.
- Azzanyát! És legalább jó volt?
- A pajta vagy a színház?
- A színház!
- Az igen.
- És a pajta?
- Az most készül összedölni a gyönyörűségtől.
- Miért, ennyire jó volt az előadás?
- Az, bár elég sok eső is esett.

Ha "színház a Politechnikumban", akkor mindenkinek Tibor neve kattant be elsőnek. És nem véletlenül. Ő az, aki a Másik Színház motorja. Életre szóló szerelme a színház. Talán ez a szenvedély nem engedi lefulladni ezt a bizonyos motort még a vakáció idejére sem.

De félre a magasztalással, épp elegenden teszik ezt nélkülem is. Tibort még a nomádtábor alatt sem hagyta pihenni szenvedélye, talán ezért is irányította a színjátszókör fedőnévű, kibővített-leszűkített Másik Színház próbáit.

Nekem volt szerencsém végignézni néhány próbát. Láttam a kísérletezést, a gyakorlást, a fáradt vergődést, a rossz jeleneteket, majd a jobbakat is. Láttam az előadást, benne a bakikat, hallottam a jól sikerült párbeszédet és a közönség tapsát is. És ami a legfontosabb, láttam a szereplők örömét, boldogságát is.

Most le kéne írnom, hogy Arisztophanesz Lüsizisztrátéjának leegy-

szerűsített változatát láttuk, meg hogy milyen jó megoldása volt a világításnak, és hogy a tóga alól elő-elővillant a fürdőruha meg a Reebok cipő, és végre az első sorból sikerült végignézni egy színházi előadást. De ez mind-mind mellékes, mert a fő, hogy egy alkotást hoztak létre a színjátszók, letettek valamit az asztalra, ami a Poliban sajnos nem mindennapos.

Egy igazi színházi tudósításból elmaradhatatlan a szereplők kritikája. Személy szerint én mint ex-Másik Színház-tag ettől eltekintenek, mert tudom, nem az a fontos, hogy új Latinovitsok vagy Ruttkaik tündöklésének voltunk tanúi, hanem az a fontos, hogy egy közösség önfelédten játszott. A játék örömét elvenni pedig egy megjegyzéssel nem érdemes, csak fölösleges sebeket ejthetnek. Mégis kimelném azt a két bátrát, akik semmiféle (Másik) előtanulmány nélkül belevágtak ebbe a darabba: Gyarmati Ildi [Gyagya (Maca)] és Szeszler Dávid (aliasz KisBalázs) volt az a két mersz, aki így próbálta ki magát a mély vízben.

Ez a kistolmácsi előadás nem titokoltan kedvesindító is volt. A Másik Színház toborzónak szánta, hiszen idén is lesznek próbák és lesz(nek) darab(ok) is. Feltéve ha lesznek olyanok, akiket érdekel a színjátszás, és éreznek magukban annyi merszet, hogy kiálljanak a világot jelentő deszkákra, leküzdve a gátlásokat, hogy megismerjék a játék örömét.

Nagy Ákos

Múúúúúúú Csenell

A modern technológia világa! A videó-művészet a jövő képzőművészetének kiemelkedő ágazata - tovább tart a festett képnél, s (sajnos) többet ér az írott szónál. A videóval közvetített gondolatok, képek, érzelmek tisztábbak, világosabban láthatóak, érthetőbbek, mint más eszközökkel közvetített információk.

De ha a képernyők mögé nézünk, nem megszállozt, örült technikusokat találunk, hanem komoly művészeket, akik természeti jelenségekkel, tárgyakkal, mozgással akarják érzelmeiket megosztani velünk, a szokásostól eltérő módon. Volt már KPTV, s lehet, hogy eme tábori szakkörre jelentkező diákok tovább folytatják munkáikat a Poliban. Ki tudja?

- Gregster -

SZEMELVÉNYEK

AZ ÉRETTLENSÉGI VIZSGA-FELADATOKBÓL

Augusztus 12., csütörtök. Az utolsó nap, bizony ez már a pakolás, rendrakás napja.

Ebéd után szertartásosan elástuk a tábori paklackot, aki arra jár, ássa ki!

Buszra, majd irány a Vendel utca! Szunyáló búrák, Érd környékén nyiladozó szemek. Utolsó halászás a suli előtt az aszfalton. Itt is tud hangulatos lenni, most látszik, hogy leginkább rajtunk múlik... Mi is? Hát ez az egész.

(*)Elfelejt: például azt, hogy ez a szó nem is volt benne a csütörtöki nap krónikájában. Meg nyilván egy csomó mindent a majd két hét krónikájából. Aki tudja, írja meg jobban! Meg jöjjön el jövőre!

Utóirat: Hajnalodott, hát nem olvastam át, mit is írtam. De most 48 óra múltán azt kell látnom, hogy valami fátyolos szomorúság lengi be ezeket a sorokat. Honnan ez a rezignáció? Nem volt nehéz rájőnnöm a válaszra. Szomorú vagyok, mert már nem ott vagyok, mert már elmúlt; emlékszerőség. Hervadtságom hitelesítse: nagyon jó kis tábor volt a Poli első nomád tábor! Jövőre még jobb lesz! (Kin is múlik leginkább?)

-bée!

Egy friss politechnikus önéletrajza

Talán rögtön a lényegre térek, és életem legfontosabb momentumával kezdem: születésem csodálatos percével. (Zárójelben megjegyzem, ez a pillanat csak nekem volt ilyen csodálatos.)

Azután bölcsődébe jártam, sőt óvodába is, mint minden normális gyermek. (Őseim erre a normális jelzőre rációlnának. De nem tudom, miért. Nem mindenkinek lehet ilyen okos, szép, ügyes, tisztelettudó és legfőképpen szerény gyermeke, mint én.) Majd következett életemben a nagy bizonyítási lehetőség: általános iskolába kerültem. De sajnos ebbe belebuktam. Az iskolában én voltam az egyetlen ember, aki elismerte rólam, hogy tyű de okos és szorgalmas gyermek volnék.

Azt hiszem, a hallgatók (olvasók - szerk.) nem kíváncsiak 8 év terjedelmes részleteire, ezért egy kicsit tovább lépek. Nyolcadikban valamelyest összeszedtem magam, és elmentem egy szuper gimnáziumba. (Név szerint megemlítem, hátha valaki fejét veszítve rohanna át a Babits Mihály Gimnáziumba.) Ott az élet fenéig tejfel. Tudom ajánlani. Fantasztikus hely. Az emberrel 4,5-ös átlag alatt szóba sem állnak. Sőt, hordhatsz csinos köpenyt és szexi váltócipőt is. A véleményedet csodálatos módon nem hallgatják meg, a diákoknak semmibe semmi beleszólásuk nincsen. Egyéniséged ebben az iskolában bontakozhat ki a legjobban. Ah, és mielőtt elfelejténém, minden ünnepélyes vagy ünnepélyesnek tekintett napon (mint pl. a Babits-nap) matrózblúzt és sötétkék szoknyát lehet viselni. Hát nem fenomenális?

Mivel az eszem itt sem vágott az általam vallott borotvaélesen, ezért félévkor nem értem el a minimum szintet, magyarul megváltak.

Ezek után jobbnak láttam váltani, és úgy gondoltam, megpróbálom megállni a helyem a - bátyám által ismert - Közgazdasági Politechnikumban.

Na, amint ezt a matektanárom meghallotta (aki mellesleg az osztályfőnököm is volt), egyből négyesre felletett matekból. Hát nem izgalmas? Végre valaki rájött, hogy mi mindenre vagyok képes.

Azt hiszem, hogy - bánatokra - be kell fejeznem, de azt megígérhetem, hogy ugyanolyan okos maradok, mint voltam, csak emberi tulajdonságaimon próbálok változtatni, hátha elmenés nélkül sikerül matekból a bukásnál jobbat produkálni. Izgalommal nézek az előttem álló év elé, amiben remélhetőleg saját önbizalmam szerint fogok teljesíteni.

Solymosi Zita

Ötperces mese

Egyszer volt, hoi nem volt, volt egyszer egy ember. Szakállas volt, és éppen nem rég töltötte be 38. életévét.

A sok lemondástól eltekintve így-úgy elégedetten töltötte napjait - kivéve egy dolgot: alvajáró volt. Éjjelente rövid, épphogy térd alá érő, hol kék csíkos, hol rózsaszín hálóingecskeben rötta városának házrengetegét. De egy este furcsa dolog történt vele.

Már megvacsorázta nutellás kenyerét és langyos kakaóját, megmosta fogát, elmondta az esti imát, és alvómacijával, valamint két erotikus magazinnal alváshoz készüldött. Először egyik lábát dugta a takaró alá, majd a másikat. Betakarozott alaposan, rózsaszín piros szivecskés ingének csak a gallérja látszott. Ekkor csöngettek. Kitakarozott derékig, kidugta egyik lábát, majd a másikat, a magazinokat és a macit gondosan a párnájára helyezte, majd átment a nappalin, az előszobán keresztül a bejárati ajtóhoz ért. Kilesett a kémlelőlyukon, azaz kilesett volna, de a résen egy nagy, dülldet szem meredt rá.

- Halló, ki van ott? - kérdezte a félelemtől elcsukló hangon hősünk.

- Hát én! - felelte amaz.

- De ki az az én?

- Én magam.

- És ki az az én magam?

- Hát én, ki más?

- De ki? - Én. - De ki? - En. - De ki? - Én. -

De ki? -

Miklós Anna

Van WC a táborban?

Igen

De jóóó...

Igen, volt WC a táborban. De még milyen! A rozoga fa-bódé ajtaját kinyitván, az illemhely leendő használóját pokoli bűz csapja meg, amely szerves ürüléktől származik, (ami szilárd és folyékony állapotban található) és egyéb megnevezhetetlen forrásoktól. Bármilyen büdös is, muszáj használni, s ezért az ember belép és magára zárja a rusnya, bár becsukható faajtót. Ahogyan a WC használója felkészül magas biológiai folyamatainak végrehajtására, észreveszi, hogy egy másik világban van. Az illatokon és legyeken kívül viszonylag kopár az árnyékszék - egy újság és jobb esetben néhány tekercsnyi WC-papír az egyedüli társa. Sötét van, de azért beszűrődik még a fadeszkák közti réseken a külvilág. De nemcsak a fény hatol be a WC rideg (és illatos) világába, vannak hangok is.

A használó társainak vig énekelgetését, a szomszédos bódében lévő ember szenvedését, sőt párbeszéd-részleteket is elcsíphet:

- Te, mi volt ma az ebéd?

- Nem tudom, én csak megettem.

...

- Fogadjunk, hogy több kullancsom van, mint neked!

- Tíznel több?!?

...

- Hallottad ezt?

- Mit?

- Hááát...

No, meg miközben szenvedünk, meghalljuk a tábori trombita siettető hangját, s hatására megpróbáljuk gyorsítani ürítési folyamatunkat - izzadunk, szenvedünk, küszködünk és végül

Places...

- Steve -

JÁTÉKKEDV

Tudok repülni. Mióta megszülettem, így van ez. Bár van, mikor a földön gurulok, de ez nem jellemző. Imádom repülni.

Egy bajom azért van. Akik használnak, nem akarják, hogy repüljek. Imádom a játékot, persze nem az ész nélküli csapkodást. Már egy hete vagyok itt a fák között, van egy szép pályám is, de már harmadik napja nem használnak. Pedig én vagyok itt az egyetlen normális. Aki tud repülni. És egyre laposabb vagyok. Pumpát sajna elfelejtettek hozni.

Emberek! Játsszatok! Egyszer kevésbé tudok repülni.

Sneci

Tábori tabu

Meleg napot hideg éj követ. A zord időket a hálósák sem feledtetik. Szegény, elárvult kicsi fiúk mit tehetnek? Ha már a szűk zsákban nem tudnak mozogni, legalább a szájukat járatják - maguk és a szomszéd sátrak lakóinak örömére. Szegény, elárvult kicsi fiúk miről is beszélhetnek? Hát miről is? Igen arról! De mi ez, egy női név egy férfi sátorban?! Egyszer, kétszer, sokszor. Egy szalmazsákon, két szalmazsákon, sok hálósákban. "Macaaaaaa, az én zsákomba nem jössz be? Nem fér be! Ki pumpálta így meg/fel!"

Nagy Ákos

Bár nem szokott a Poligráf idegen szerzőktől műveket közölni, most mégis megteszi annak érdekében, hogy ne csak a táborosok kiváltsága legyen megismerkedni

Hamvas Béla: Olbrin Joachim csodálatos utazása

című írásával.

Napokra lenne szükség elbeszélni, hogy Olbrin Joachim hogyan akart elhelyezkedést találni; nagy kötetekre lenne szükség elbeszélni, hogy temérdek vállalkozását miképpen kísérte minden esetben keserves kudarc. Egyszer bizony kell majd rá időt szakítani, és pontosan el kell mondani, hogy a szegény parasztfiút hogyan lökték ki hazulról, hogyan került a városba, volt inas, szolga, napszámos, munkás, de alighogy valamibe fogott máris kénytelen volt odébb állni és kenyerét veszítette. Haramiak közé került, majd katona lett, barát, zarándok, még azzal is megpróbálkozott, hogy király legyen, de abba is belebukott. Mialatt ki alulról fölfelé, ki felülről lefelé, ki csak úgy a maga körében megtalálta helyét, az egyik hírt szerzett, a másik vagyont, a harmadik megelégedett kis házikóval, vagy feleséggel, Olbrin Joachim alighogy valamibe fogott, már abba is kellett hagynia.

Sokszor tűnődött rajta országút szélén, árnyékos fa alatt, amikor ott pihent és jószívű emberek adományával gyéren telt tarisznyából falatozott, ugyan micsoda átok lehet az, ami kíséri s nem engedi megnyugodni. Szíve nem volt sötétebb, mint másé, rosszindulatot senki iránt se táplált, - vajon előbbi életében elkövetett bűnéért kellett lakolnia? A maga fejétől nem tudott rájönni. Megkérdezni pedig? Sose volt barátja, sose volt leány, aki kedvesen szólt volna hozzá. Kit kérdezzon?

Igen, igen sok lapot kellene teleírni, hogy az egész történetet el lehessen mondani, előbb azonban még sokat kellene keresni-kutatni, régi könyvekben, kéziratokban, feljegyzésekben, levéltárakat felhányni, amíg az ember Olbrin Joachimnak, ha nem is egész életrajzát, de sorsának legalább valamilyen kerek krónikáját meg tudja szerkeszteni. Mondom, egyszer időt kell szakítani rá, mert nemcsak érdemes, hanem szükséges is, és meg vagyok győződve, hogy a krónika kiadója művével még hírnevet is szerezhetne.

Ezúttal a hős történetének csak utolsó fejezete kerül nyilvánosságra. A fejezet Gran-Coissard de Plaine városka könyvtárában a XVII. század közepéről való kéziratban találtatott. A kézirat egy régebbi munka másolata, mert Olbrin minden bizonnyal sok száz évvel azelőtt élt. Ha nem is a legérdekesebb, de mindenképpen egyik legtanulságosabb fejezete ez. Olbrin Joachim amikor az emberi foglalkozásokat már igazán mind végigpróbálta, mindenütt kudarcot vallott és úgy látta, hogy senkije sincsen, aki útbaigazítaná, egy napon elhatározta, elmegy a világ főkormányzójához, kihallgatást kér tőle és elpanaszolja neki baját.

Tanyákon, falvakon, kis-és nagyvárosokon keresztül vitt útja mindig csak észak felé. Napok, hetek, hónapok teltek el, amíg Joachim kietlen síkságon, sűrű sötét erdőn, mocsaras réteken, havas csúcsokon, folyókon, jégmezőkön át az északi tenger partjára ért. Itt aztán csónakba szállt

és ismét napok, hetek, hónapok teltek el, amíg viharban, szélben, havazásban, a szigethez jutott.

A parton százöles cédrusok állottak, olyan komolyan, mint a halál angyalai. Befelé szintén cédrusfásor vezetett, magas hegyre, százezer lépcsővel.

A hegy tetején irtózatossá nagy palota állott, ezer ablaka volt, ezer emelet a föld fölött és ezer emelet a föld alatt. Valószínűnek látszott, hogy ez a világ főkormányzójának palotája.

Három nap és három éjjel ment Joachim felfelé, mindig felfelé a százezer lépcsőn, amíg a palota kapujához ért. Mindjárt be is lépett és azt mondta az ajtónállónak:

A világ főkormányzójával szeretnék beszélni. Hol találom meg őt ebben a rengeteg házban?

A kulcsár ezekre a szavakra megcsóválta a fejét és azt mondta: Nem kis dolgot akarsz, te ember. És bizony azt hiszem, nagy szerencséd lesz, ha kívánságod teljesül. Nagy úr ám a világ főkormányzója. Nem áll szóba mindenféle jöttmenttel. De ha már itt vagy, eredj végig ezen a folyosón és keresd meg a titkárt, az majd eligazít.

Megmutatta az utat, Joachim elindult és csakhamar bekopogtatott az ajtón, amelyiken nagy betűk azt mondták: Titkári hivatal.

Azért jöttem, hogy elpanaszoljam bajomat, mert széles földkerekségen egyesegyedül csak a főkormányzó tud segíteni rajtam.

A titkár ezekre a szavakra megcsóválta a fejét és azt kérdezte: Hát mi bajod is van tulajdonképpen?

Az én bajom, felelt Olbrin Joachim, hogy nem találom a helyemet a földön. Ezen kellene segíteni valahogy.

Nem-e? Szólt a titkár. Aztán hogyan történt a dolog?

Joachim elbeszélte, hogy mi történt vele, amitőa megszületett, hogyan üzték el hazulról, miként próbálkozott meg a városban mindenféle munkával, mesterséggel, de sőt egyen sem akart neki sikerülni. Most már harminc éves, mindent megpróbált, amit tudott, de végére jutott. A titkár hallgatta, hallgatta, csóválta a fejét, végül azt kérdezte: És miért nem találtad meg a helyedet a földön?

Hát ha tudnám, nem jöttem volna ide, de éppen, hogy nem tudom.

A titkár alaposan szemügyre vette Joachimot, felállt és azt mondta, hogy menjen vele. A folyosó sarkáig mentek, ott liftbe szálltak, fölmentek a tizedik emeletre. Ismét végimentek vagy nyolc folyosón és beléptek egy szobába, amelyre ezt írták: Felülvizsgáló. A titkár néhány szót mondott egy fehérköpenyes embernek, aztán így szólt Joachimhoz: Vetközz csak le.

Joachim engedelmeskedett, mire a fehérköpenyes beledézett a köldökébe. Jó hosszú ideig vizsgálódott, nagyítót is vett elő, a titkárnak is szólt, suttogtak, végül a fehérköpenyes kijelentette: Érthetetlen, de nincs.

Hogyan lehet? Kérdezte a titkár.

Nem tudom, felete a másik és vállat vont. Rendes gyártmáynak látszik, de tény, hogy száma nincs.

Megtapogatta Joachimot, szemhéját lehúzta, belenézett a torkába, hóna alá nyúlt, kitépett egy szál szőrt, a világosság felé tartotta.

Joachim azt kérdezte: Mi történik itt velem?

Úgy áll a dolog, hogy minden ember itt készül ebben a házban. Mi csináljuk őket és mindegyiknek van száma. A számot a köldökébe írjuk. Nálad ezt a számot nem találjuk. Olyan dolog ez, amit nem tudok mivel magyarázni.

Joachim eltűnődött a dolog fölött és még kérdezősködni akart, de a titkár karon ragadta és kivitte. Újra liftbe szálltak és leutaztak a tizedik emeletre a föld alá, benyitottak egy ajtón, amelyen a felírás azt mondta: Iktató.

Mi a neved és mikor születted?

Joachim megmondta. Az ott levő ember telefont vett fel, az adatokat bementte, nem is egy perc múlva egy másik ember tolókosin papírokkal telt acélszekrényt hozott. A titkár kinyitotta, kivett egy térképet, névsort, egy köteg papírt. Keresett, és egy idő múlva így szólt: Nincs.

Mire mondd, hogy nincs, kérdezte Joachim.

Mielőtt az ember földi útjára indul, ilyen acélszekrénybe kerül a név, a szám, a születési hely, az idő és a recept. Ez a térkép azt mutatja, hogy születésedkor hol születtek emberek. Itt a térkép. A te falud nincs bejegyezve. Recepted sincs itt.

Nincs iktatva! Nincs száma! Példátlan, hogy itt mi történik! Ezt kiáltozta a titkár. Ha a főkeormányzó úr megtudja, az egész bandát el fogja csapni.

Joachimot újra karon ragadta és kilépett vele. Végig a folyosón, be a liftbe, fel a föld fölött a négyszázhetvenegyedik emeletre. Itt a folyosón beszálltak egy kicsiny villamoskocsiba, kanyarogtak a kivilágított folyosón, végül elértek egy nagyobb térségbe. Ott a kocsit megállt és beléptek az ajtón, amelyen ez a jelzés volt: "Y 1333".

A teremről azonnal látszott, hogy műhely, és pedig a legeslegnagyobb műhely, amit Olbrin Joachim életében látott. Lehetett ott vagy tízezer munkás. A falak mellett polcok állottak, olyanok, mint a patikában, fiókokkal és üvegekkel, benne színes porokkal, folyadékokkal, felírásokkal. A munkások előtt kicsinyke mérleg volt, kémlelőcső, próbacső, kenőcsészé, lombik, retorta, hajszálcső, arany és ezüst kanálkák, kések, csipeszek, mindenféle ezernyi műszerek. A munkások úgy dolgoztak, hogy előttük valami papírdarab feküdt, lenézték róla, hogy mit kell csinálni. Aztán a polchoz léptek, levettek egy üveget, kinyitottak egy fiókot, mérlesekétek, keverték, megnézték a próbacsőben, megint keverték, forraltak és kavartak.

Joachim ezt a munkát csodálkozva nézte, aztán odaállt az egyik asztalhoz és nézte, hogy a munkás mit csinál. Akkor látta, hogy a papírdarab tulajdonképpen recept, és pedig történetesen ilyen volt:

Hit	0,3331.419.881
Istenfélelem	0,0019.235.988
Komolyság	0,0000.001.368
Ostobaság	3,4567.855.324
Pénzéhség	0,4412.688.342
Szeretet	12,3562.955.113

Önzés	0,0000.345.721
Részvét	33,0987.455.692
Szerelem	0,3452.674.116
Írigység	0,3567.922.1376

A munkás tiszta próbacsövet szedett elő, az egyik polchoz lépett, leemelte az üveget, amire az volt írva: HIT. Vízszereű folyadék volt, amikor a munkás kinyitotta, nagyon jó tiszta illat áradt belőle. A kellő mennyiséget kitöltötte, aztán egy másik fiókba nyúlt és az ISTENFÉLELMET vette elő. Ezt kristály alakban tartották. A kristály a folyadékban azonnal feloldódott és a folyadék forrni kezdett. Még jobban forrt, amikor a munkás a KOMOLYSÁGOT tette bele. A komolyság mély sötétbarna olajszerű folyadék volt. Az üvegben levő anyag gőzölgött és főtt.

Miért forr ennyire? Kérdezte Joachim.

Mert ez mind éltető alkatrészt, felelt a munkás. Azzal új anyagot vett elő. Doboza nyúlt, ahol sárgászöld takonyoszerű nyálka úszott.

Mi ez?

Az OSTOBASÁG, felelt a munkás. Nézd csak, mi lesz ebből a jóillatú forró anyagból, ha beleteszem.

Az ostobaságot lemérte és beletette. Egyszerre átható büdösség kezdett terjedni, a lombik pattogott, mert az anyag hirtelen lehűlt és az üveg falán köd csapódott le. A massa most fortyogni kezdett és nagy hólyagok pattantak belőle fel. A munkás ekkor bíborvörös port vett elő, amit a tégelyben először megtört. Ez volt a PÉNZÉHSÉG. Mikor apróra és simára megtörte, az üvegbe szórta. Egyszerre megszűnt mozogni. Kemény lett, mint a szikla.

Megfagyott, szólt a munkás, mert ez a vörös por mindent megfagyaszt. Ha egy tonna hitbe egy grammot teszek belőle, tüstént jéggé válik.

Most egy kis üveget vett elő, amelyben világoskék folyadék volt, és ez a felírás volt rajta: SZERETET. Lemérte, beletette, az rögtön feloldódott és párologni kezdett. A gőz minden színben játszott. Most jött az ÖNZÉS. Ez kemény homokkőhöz hasonlított. A munkás ezt is megtörte és a lombikba szórta. Az anyag megint fagyni kezdett, de nem keményedett meg egészen. A RÉSZVÉT olyan anyag volt, mint a foszfor, valamilyen vegyület alatt tartották, hogy a levegőn ne oxidálódjék. A munkás a jelzett mennyiséget lemérte és elkeverte. Most a massa elkezdett vonaglani.

Ez azért van, magyarázta a munkás, mert a részvét küzd a pénzéhséggel és az önzéssel.

A SZERELEM jelzésű üveget vette le. Aranyszínű folyadék volt és úgy ragyogott, mint a Nap. Illata kábító és erős volt, úgyhogy Joachim egészen megszédült. A folyadék a masszát arannyal vonta be. Illatából és fényéből ugyan sokat veszített, az egész mégis fénylett. Aztán a citromsárga nehéz kenőcsöt húzta elő. Ez volt az ÍRIGYSÉG. Ez is azonnal beleszívódott az anyagba és a szerelemtől alig lehetett megkülönböztetni.

A recept be volt fejezve. A munkás a bunzenlámpa fölé tartotta és felforraltta. Joachim külön érezte mindegyik tulajdonság szagát, amíg végül az egész áttüzesedett, a munkás az üvegcsé száját megolvasztotta és leforrasztotta. Ezután már csak az következett, hogy

belegöngyölte a recept papírjába, egy kis bádogdobozba tette és félrerakta.

Kész, mondta.

Micsoda kész, kérdezte Joachim.

Az ember, felelte a munkás és már vette is a következő receptet.

Joachim ezen nagyon elcsodálkozott. Nem tudta mire vélni a dolgot s ezért azt kérdezte:

Hogyan, hát ebből ember lesz?

Ebből még nem. Hanem majd ha keresztülmegy az összes műhelyeken.

Ekkor odajött a vegyész mérnök és azt mondta a titkárnak:

Ma reggel kértünk tíz mázsa ostobaságot, mikor kapjuk meg?

Már azóta hozzák, felelte a titkár, de mondja csak, mire kérték? Kísérletre? Tegnap harminc tonna pénzéhséget küldtem. Feltűnt nekem. Rendkívüli mennyiség.

Egyáltalán nem kísérletre, szólt a mérnök. Mi most itt új beosztást kaptunk. Az európai városokba szállítunk. Holnap megint tíz tonna pénzéhségre lesz szükségünk. A receptek így vannak elkészítve. Nézze kérem, így fest egy ilyen újszülött receptje:

Komolyság	0,000.000.001
Léhaság	0,000.119.776
Kéjvágy	6,456.233.888
Ostobaság	5,349.222.592
Intelligencia	0,000.114.293
Kötelességtudás	0,010.566.574
Önzés	9,009.344.283
Hiúság	10,273.934.855
Pénzéhség	9888,438.945.665

A titkár megnézte a receptet és köpött.

Nem szívesen vállaltam ezt a munkát, folytatta a mérnök, de mit tegyek? Ez a recept itt miniszter, akadémiai tag, elnök és más mindenféle lesz. El lehet képzelni, hogy a többi milyen színvonalon áll. Az előbb a tűzföldiekénél voltam. Az szép és komoly munka volt. De ez? Nagy masszák, kevés és alacsonyrendű tulajdonság, semmi finomság és bonyodalom. Higgye el uram, utálni kezdem foglalkozásomat, ha arra gondolok, hogy ilyen lelkeket kell gyártanom. Ha nagy szívességet akar nekem tenni, kedves titkár úr, szóljon az igazgatásánál érdekemben néhány jó szót. Elvégre már a negyedik millió évet töltöm itt a vállalatnál és sohasem volt panasz ellenem. Valami nemesebb és magasabb munkát szeretnék végezni.

Szívesen, felelte a titkár. Magam is azt hiszem, hogy sok fiatal gyakorlómérnök van itt, az ilyesfajta alacsonyabbrendű munkát egészen jól ellátják. Ügylátszik a főkörmányzó úr ezeknek a városoknak elzüllesztését elhatározta.

Nekem is az a benyomásom. Az ilyen embereknek az egész Föld fejlődése szempontjából már nincs jelentősége.

Kezefogtak és a titkár a munkafelügyelőhöz lépett. Elmagyarázta neki Joachim helyzetét, átnyújtotta a segédhivatali számot és felszólította, hogy nevezze meg azt a munkást, aki Joachim lelkét készítette. Minderre a mun-

kafelügyelő csak csóválta a fejét. Alaposan végigmérte Olbrin Joachimot, aztán azt mondta:

A mi műhelyünkben ez az ember nem készült. Különbösen is mi abban az időben Patagóniába szállítottunk. Itt valami hiba lesz.

A titkár újra káromkodott, leszidta a felügyelőt, aztán indultak tovább.

Újra felültek a villamoskocsira, elnyargaltak a liftig, ott fölmentek a nyolcszázhatvanadik emeletre és benyitottak a TUW 480011/678 - XXIV. számú műhelybe.

A belépőket itt megint egészen más látvány fogadta. Sok száz munkás dolgozott itt is, de a tégelyeknek, fiókoknak, fioláknak már nyomuk sem volt. Mindegyik munkás kicsiny asztalka mellett ült és valami ötszáz különböző színű lámpácska volt előtte. A lámpák közül néha csak egy égett, néha több, néha valamennyi. A munkások az asztal szélén valamit igazítottak, aztán meggyújtották a lámpákat és az üvegfiolákat nézték. Joachim azonnal az egyik munkás asztala mellé lépett.

Mi történik itt ezzel a fiolával?

A munkás az üvegsét fölvette. Szakasztott olyan volt, mint amilyet az Y 1333 számú műhelyben látott, de, amint a receptből kiderült a K 471 számú műhelyben készítették és egy hottentotta lelke volt.

Itt a recept, mondta a munkás, itt van, hogy ennyi és ennyi HÓBORTOSSÁG. Most itt van az asztalon a mérőléc. A jelzett mennyiségre beállítom a hóbortosság lámpáját. Ez a sötétszürke itt. Most meggyújtom és keresztülnézek az üvegsén. Ha nem látok semmit, akkor rendben van. Ha túl sok, vagy túl kevés lenne a mennyiség, akkor szürke folt jelentkezne. Akkor a fiolát visszaküldöm a K 471 számú műhelybe, hogy készítsék mégegyszer, mert rossz.

Előfordul gyakran? Kérdezte Joachim.

Nagyon ritkán, felelte a munkás. Én már tízezer éve vagyok itt, de még egyetlenegy rosszat se találtam. Nem is hallottam, hogy valaha is találtak volna rosszat. A főkörmányzó úr állítólag ilyenkor nagyon megharagudna, mert a végletekig pedáns ember.

És aztán mi történik, kérdezte Joachim.

A munkás megnézte a következő számot. 00.318 volt és a HIÚSÁGOT jelentette. A mérőlécet beállította, aztán a sötét ibolyaszínű lámpát gyújtotta meg.

Ez a hiúság? Kérdezte Joachim.

Úgy van felelte a munkás. Nézz keresztül az üvegen, ugye nem látsz semmit?

Semmit.

Akkor pontos. Most jön az ISTENFÉLELEM. Ez 138,941566. Beállítom a léceket, meggyújtom a fehér lámpát. Nem látok semmit. Ez is jó.

S ez az egész?

Nem, válaszolta a munkás. Most az összes mennyiséget beállítom és itt felül tetszés szerinti számot. Mire vagy kíváncsi, ennek az embernek gyerekkorára, férfikorára, vagy aggkorára? Mondjuk legyen harminc éves, hat hónapos és öt napos. Helyes? Itt van harminc, itt van hat, itt van öt. Most meggyújtom a lámpát és nézz ide.

Joachim az üvegbe nézett és nagy csodálkozására erőteljes fokföldi hottentottát látott, amint a szikkadt talajon ment valamilyen irányba.

A munkás eloltotta a lámpákat és elővette a következő fiolát.

Ez volt a felülvizsgálat.

A titkár ezalatt megtalálta a munkafelügyelőt, elmagyarázta neki Olbrin Joachim esetét.

Itt kell lennie a hibának, szólt mérgesen, mert a felülvizsgáló felel minden hibáért.

Kérem, szólt a felügyelő, ez ki van zárva. Szabálytalanságról nem tudok és ez nem is lehetséges.

Mindenki azt mondja, kiáltotta a titkár, hogy nem nála történt. Mégis csak példátlan dolog, hogy ilyesmi előfordul és akkor még le is tagadják.

Nem is köszönt, csak úgy intett Joachimnak, hogy jöjjön és máris rohant ki. Újra villamosra, fel a liftre, ott beszálltak és meg sem álltak a föld alatti nyolcszázharmincadik emeletig. Megint be a villamosba, dübörögtek a villanyfényes folyosókon, alagutakon keresztül, amíg megálltak a VII-D-IX-CV/43 számú műhely előtt.

Amint beléptek, nem láttak mást, mint rengeteg nagy kezeket, villanyhuzalokat, hajtókarokat, amint szuszogtak, morogtak, sípoltak, eszeveszett sebességgel. Ott kanyarogtak a gépek között amíg elértek egy tágasabb helyre, ahol számos kicsiny ezüstcsövecske futott valamilyen tálszerű porcelánedénybe. A munkás, aki ott állt, a már felülvizsgált üvegesét az ezüstcsöbe tette, a cső felkapta és beledobta valamilyen katlanba. A katlanban nagy nyomás alatt az anyag teljesen megolvadt és mint alakatlan csepp a másik oldalon lehullott. Innen a gép újra felkapta és a cseppet átalakította először légneművé, aztán elektromossággá, végül pedig lélekké. Mikor lélekszerűségét elérte, a gép szisztematikusan sztaniolba csavarta és egy dobozba tette. A másik oldalon álló munkás a sztaniolcsomagokat összeszedte és kazettákban helyezte el.

A titkár néhány szót szólt a felügyelőhöz, de itt sem tudott meg semmit. Azonnal sarkon is perdült, kifutott, újra a villamosba, a liftbe és máris rohantak visszafelé a föld fölé, ezúttal az ezredik emeletre a föld fölé. Itt a F.R/8-17 CD VII. számú műhelybe nyitottak be.

Tulajdonképpen ez nem is volt műhely. Csupa kicsiny arasznyi platina ágyúcska állott, csővel az ablak felé. Minden ágyúcska mellett munkás. A dobozból kivette a sztaniolcsomagot és beletette a csőbe. Alája valami töltetet dugott. A terem közepén óriási asztalon térkép terült el és legalább ezer munkás vette körül. Mindegyik előtt papír, számmal sűrűn teleírva és precíziós óra. A munkás leolvasta a papíron levő számot és odaszólt az ágyúnál szolgálatot teljesítő emberhez:

Északi szélesség 22 fok, 58 perc, 39 másodperc, keleti hosszúság 114 fok, 41 perc, 26 másodperc. Kész. Tizennégy óra hat perc, nulla egész hat tized másodperc.

Csengőt nyomott meg s az ágyú abban a pillanatban elsült. Sziszegő hang hallatszott és kicsiny füstfelhő jelentkezett a cső nyílásán. Mikor a füst elszórt, sor került a következő sztaniolcsomagra. Így folyt ez teljesen egyhan-

gúan és csendben, ahogy csend és egyhangúság volt az egész épületben.

A titkár odaszólt a munkafelügyelőhöz, itt is kimérgelődte magát.

Magam állottam az Alfa UDt. 147/639.541 számú ágyúnál, szólt a felügyelő és emlékszem minden egyes lélekre. Ez itt nem volt közöttük. A titkár káromkodott és már újra a villamoson ültek. A liftbe szálltak és lerohantak a föld alatti ezredik emeletig. Itt voltak azok, akik a recepteket készítették. Receptcsináló csak az lehet, aki az egész lélekgyártást végigcsinálta és legalaposabban megtanulta. Akkor ide a föld alá kerül, de itt is százezer évig csak gyakorolhat.

A receptkészítők együtt vannak egyetlen teremben, nem úgy mint a többi munkások. Tevékenységük három részből áll: először megtanulják az összes recepteket, amiket valaha is csináltak, aztán elkészítik a megfelelő variánsokat. Ez az egyszerűbb munka, amihez nem kell ellenőrzés. Van aztán kényesebb is, amihez az igazgatóság tanácsát is igénybe vehették és az igazgatóság révén kapcsolatban állottak magával a főkormányzóval. Egyesek a lelkek fejlődését és visszfejlődését tanulmányozták. Az erre vonatkozó megfigyeléseket is felterjesztették az igazgatósághoz. Végül itt volt még a tulajdonságok feltalálása. Ilyesmi az eddigi tapasztalat szerint még nem történt meg. A főkormányzó, amikor a gyárat megalapította, a tulajdonságokat meghatározta. Ennek már többszázmillió éve. Új tulajdonságokban a receptkészítők nem hittek, de nem hitt az igazgatóság sem. Hogy a főkormányzó véleménye mi volt, azt persze nem tudta senki.

A titkár parancsára egy munkás elkezdte keresni Joachim receptjét. Persze nem találták, mire újra kirohantak, villamosra, liftre, újra villamosra, a 407-ik emeleten az analízálóba.

A munkás kicsiny kést vett elő, egy csepp vért vett Joachim karjából, üveglapra tette, azt belenyomta egy készülékbe, megforgatta és belenézett. Vállat vont és azt mondta a titkárnak:

Nincs reakció.

A titkár is belenézett és olyan dühös lett, hogy már káromkodni sem tudott. Elrohantak a föld alatti 102. emeletre, majd a föld fölötti hatszáznegyvennegyedikre, megint le háromszázhuszadikra, megint fel és így tovább, míg egy óra múlva visszatértek a földszintre és a titkár szobájában kimerülten leültek.

Várj egy kicsit, szólt egy idő múlva a titkár, mikor kifújta magát, én majd elintézem a dolgokat.

Csengetett, a belépő szolgának parancsot adott, hogy azonnal hívja össze az igazgatóságot, aztán kiment.

Joachim sokáig ült a szobában kimerülten a nagy hercehurcától, megszédülve a rengeteg emelettől, de attól is, hogy íme most belepillanthatott az embergyártás nagy titkába. Végül eszébe jutott, hogy a titkár nagyon meg van akadva vele. A legjobban szerette volna, úgy tűnik, ha egyáltalán nem is lett volna. Látnivaló, hogy létezésében itt a házban senki sem hibás. Ezekután Olbrin Joachim meg mert volna esküdni rá, hogy nem is ebben a házban készült.

Egy idő múlva aztán elunta magát. Benyitott az egyik ajtón, azt gondolva, hogy mégis legjobb lesz, ha magával a főkörmányzóval beszél és azt hitte, hogy errefelé lehet. Nagy terembe ért, ahol sok műszer hevert, de nem volt senki. Aztán ismét másik terembe ért, ahol magas támlás székek álltak sorban az asztal körül. Kiért a folyosóra, belépett a szembelevő ajtón, de az alvószoba volt, ággyal, szekrényel, mosdóval. Most sorra ilyen lakószobák következtek, volt legalább háromszáz, egyik éppen olyan, mint a másik. A folyosó kanyarodott s a szobák folytatód-
tak. A folyosó végén nagy előtér volt. A tér félhomályos terembe vezetett s itt hangokat hallott kiszűrődni. Benyitott az ajtón s hatalmas kupolás termben találta magát. A közepén emelvény, itt állott egy ismeretlen ember, mellette a titkár. Köröskörül vagy ötszáz feketeruhás ember hallgatott. Joachim eleinte egy kukkot sem értett, de aztán közelebb húzódott a homályban és hallotta, amint a titkár a következőket mondja:

Amint látják, uraim, mindent elkövettem, hogy a dolog végére járjak és megfejtsem ezt a rejtvényt, amelynél nehezebbel még egyáltalán nem volt dolgom. Képzelmek el, egyszerre beállít egy pofa, hogy a főkörmányzóval akar beszélni, mert nem találja helyét a világban. Ostobaság, gondoltam. Most már tudom, hogy miért nem találja a helyét. Hogyan bírhatja ki a földön olyan ember, akit nem mi készítettünk. Most van szerencsém az ügyet az igazgatóság elé terjeszteni. Vizsgálatot indítani fölösleges. Magam ejtettem meg és megállapítottam, hogy a házban senkit sem terhel felelősség. Figyelmeztetem önöket, hogy azonnal kell intézkedni, nehogy a dolog a főkörmányzó úr fülébe jusson.

A titkár szavait csend követte, aztán egy hang szólalt meg: Elhallgatni a főkörmányzó úr előtt?

Erre szükség van. Olyan baj származhatik belőle, amit drágán fizetnénk meg. Ezzel tisztában vannak. Vagy nem?

Újra csend lett. Egy harmadik hang szólalt meg:

Nekem az a benyomásom, hogy ez az ember misztifikáció.

A titkár dühbe gurult:

Ha ön kíváncsi arra a fickóra, fáradjon el a szobámba és nézze meg: nincs iktatva, nincs receptje, nincs reakciója. A legjobban szeretném magam is ha misztifikáció lenne. Erre az egész teremben nyugtalanság támadt. Sokan felálltak és egyszerre beszélni kezdtek.

Csend legyen, szólt a közepén álló ember, nyilván az elnök, ne zajongjunk. Van szerencsém a titkár új előterjesztésére a következő indítványt tenni: szíveskedjék figyelni. A módszer rendkívüli. De a helyzet is rendkívüli. Úgy áll a dolog, hogy az élet befejezését rendes körülmények között az emberre magára szoktuk bízni. Most azonban kivételt kell tennünk. Már csak azért is, mert ez az ember nem a mi készítményünk.

Őn azt gondolja, kiáltott egy hang, hogy el kell pusztítanunk?

Azt gondolom, felelt a titkár, éspedig a lehető leggyorsabban.

E szavakra olyan csend lett, hogy Joachim saját szívdobbanását is meghallotta.

Bizottságot küldenénk ki, szólt az elnök folytatólag, amely végrehajtó hatalommal bírna. Tíz tag elég lenne. Joachim azt gondolta, hogy ebből éppen elég, óvatosan kicsúszott az ajtón és megindult a főkapu felé, ha lehet, megszökjön. Alig ért a folyosó közepére, szembe találta magát tíz fekete emberrel. Tudta, hogy ez a tíz hóhér, aki őt ki akarja végezni. Futásra vette a dolgot, az egyik oldal folyosóba ugrott. Elloholt a liftig, ott beszállt és találmra megnyomta. De amint kinézett az ablakon, látta, hogy a tíz ember a másik liften követi. Meg akart állni, hogy kiugorjon. Észrevették. A liftajtóknál már fegyveresek állottak.

Éppen a kilencvenedik emeleten volt, amikor észrevette, hogy a liften van egy gomb Ultra Express jelzéssel. Megnyomta és akkor mint a kő elkezdett repülni lefelé. A szomszéd lift egyszerre lemaradt. A föld alatti négyszáznyolcvankettedik emeleten nem látott fegyverest. Megállt, kiugrott, de a liftet tovább küldte, hadd üldöz-
zék. Felült a villamosra és robogni kezdett a folyosókon. Hidakon, alagutakon száguldozott által. Egyszerre csak látja, hogy szemben is jön a villamos. Megáll, kiugrik és be az ajtón. Omega XZH-836 VII számú ajtó volt. Csupa zacskó és zsák, láda és üveg volt. Egyetlenegyét sem bírt fölemelni. Pedig szerette volna eltorlaszolni az ajtót. A csomagokon ilyen felírások voltak: BUJASÁG - ERŐSZAK - TÉKOZLÁS. Tulajdonságok voltak por és folyadék alakban.

Joachim látta, hogy itt nem maradhat sokáig. Keresztülnyargalt vagy ötven termen. Mindenütt ládák, csomagok, zsákok, üvegek, hordók. Végül egy nagy terembe ért, ahol a tetőről zuhogott a víz és kereket forgatott. Turbinakészülék volt. Innen kell, hogy kijárat legyen valamerre. Egyelőre azonban csak villamossíneket látott, s amellet inalt tovább. El akarták gázolni. Szerencsére azonban ott volt a lift. Beugrott és megnyomta a gombot. Ezen azonban nem volt Ultra Express jelzés.

Meddig bírom? Tűnődött Joachim. Az üldözők liftje már közeledett. Felfelhant a föld fölötti nyolcszázadik emeletre, aztán ismét vissza. Az lenne jó, ha a földszinten tudna kiszállni. Ha állna ott néhány gazfickó, azt leütné s kiugrana valamelyik ablakon. Meg is állt a földszinten, de éppen a titkár volt az ajtónál. Újra vissza felfelé. A háromszázötvenedik emeleten nem volt senki. Ki akart lépni, de éppen akkor állt meg mellette a tíz feketeruhás liftje. Gyorsan be megint. Felfelé. Most jól figyelt, hogy hol van ember, hol nincs. Az ötszázadikon nem volt senki. Gyorsan kiugrott, a liftet tovább eresztette. Vörös szőnyegek vezettek valamilyen nagy és széles előcsarnokba. Az egész tér fényben úszott. Hatalmas, szépen faragott fakapu vezetett tovább. Vörösarany terembe lépett. Padlója csillogó fával volt kirakva, gyönyörű bútorok álltak a fal mellett, képek a falakon. Joachimnak azonban nem nagyon volt ideje körülnézni, futott tovább. A másik terem talán még szebb volt. Kék színekben ragyogott a fal és a sok nemes bútor szövete. A harmadik terem zöldre volt. Onnan

hatalmas ajtó nyílt tovább. Ide is benyitott és akkor meghökkenve állott meg.

Ilyen nagy termet még sohasem látott. Déli irányban szörnyű nagy, egy darabból készült csiszolt ablaküveg volt. A szoba többi része két emelet magasságban megrakva könyvekkel. A közepén dobogón fekete íróasztal, tele papírral és könyvvel. Az egész szoba képekkel és szobrokkal volt díszítve, és pedig olyan gyönyörűséges szépen, hogy Joachim meg se tudott mozdulni.

Az íróasztal mellett férfi állott, s amikor a belépő zaját meghallotta, lejtött. Magas, erős férfi volt, negyvenhat-negyvennyolc éves lehetett, sűrű fekete hajjal, de már sok fehér szállal a fején. A legfeltűnőbb a férfin a keze volt, a csontos, iszonyatos akaratra és öntudatra valló keze, aztán a kékeszürke, villamosszikrafényű szeme. Ez a szem, mintha állandóan áramot szikrázott volna, nem is szem volt, hanem hidegfényű hatalmas csillag.

Mi kell, ember? Kérdezte.

Még nem tudott felelni, amikor az ajtó újra kinyílt és belépett a titkár vezetésével a tíz feketeruhás.

Uram, kiáltott a titkár és mélyen meghajolt.

Nagy csend lett.

Beszéljen titkár úr, szolt a férfi csendesen és hangjában egy kis érdeklődéssel.

A titkár elmondta Joachim érkezését és esetét. Elbeszélte, miképpen kereste a hibát műhelyről-műhelyre s hogyan vallott kudarcot mindenütt. Végül elmondta, hogy az igazgatóságnak mit kellett határoznia.

A rend érdekében, tette hozzá alázatosan.

Határozott tilalmam ellenére, szolt halkán és ellentmondást nem tűró hangon a férfi, persze azzal a szándékkal, hogy előttem elhallgatják.

A titkár erre lehajtotta a fejét.

A férfi egy pillanatig gondolkozott, aztán így szolt:

A dolgot magam fogom megvizsgálni. Önöket majd kéretni fogom, ha véleményükre szükségem lesz.

Igenis főkörmányzó úr, szolt a titkár. Mire mindannyian meghajoltak és elmentek.

Olbrin Joachim csodálkozva nézett a férfire. Ez az ember volt a világ főkörmányzója.

Mikor azok elmentek, a főkörmányzó az emelvényre lépett, széket tett az asztal mellé és azt mondta:

Gyere és ülj le. Mi a neved?

Joachim leült és megmondta.

Most mondd el, mi bajod.

Joachim elkezdte mondani. Elbeszélte egész élete történetét, nem takarékoskodott a szavakkal, mert látta, hogy a főkörmányzó figyelmesen hallgatja. Végigmondta, hogyan került el hazulról, mi mindent próbált meg életében, s hogy érlelődött meg benne az elhatározás, hogy eljön ide. Aztán elbeszélte kalandjait ebben a házban.

És mit akarsz tőlem tulajdonképpen?

Elmondtam életem történetét, válaszolta Joachim és abból kitént, hogy bizony mindent megpróbáltam, amit csak lehetett. Most már nem tehettem mást, mint hogy eljövök ide és eligazítást kérek attól, aki az emberiség sorsát igazgatja.

A főkörmányzó egy kicsit hallgatott. Aztán felállt, a terem másik oldalán levő szekrényhez indult, a közepén kinyitott egy fiókot, kivett belőle valamit, visszatért az asztalhoz és leült.

Jó sokáig meredt maga elé, aztán kezét hirtelen megrázta és valamit az asztalra dobott. Joachim akkor látta, hogy kezében arany csésze van, s amit az az asztalra dobott, az nem egyéb, mint két gyémántkocka. Szabályos játékkocka. Olyan, amilyennel a babiloniaiak, a rómaiak, a pápai zsoldosok, az angol tengerészek játszanak. Meg is volt számozva, fekete pontokkal, mind a hat oldalán. Csak éppen gyémántból volt.

Mi ez? Kérdezte Joachim

A főkörmányzó komolyan ránézett és azt mondta:

Az emberiség sorsát intézem.

Joachim újra kérdezni akart, de a főkörmányzó nem várta meg:

Azt, hogy az ember miből, hogyan készül, azt láttad ebben a házban. Recept, tulajdonságok, összetétel, ellenőrzés, transzformáció, ágyú. Úgy-e? Mindent láttál, csak azt nem, hogy az emberiséget ki vezeti. Jobbra, vagy balra. Háborúra, vagy békére. Jóra, vagy rosszra. Szóval fel, vagy le. Most ezt is láttad.

Ez a sors? Kérdezte Joachim és a kockára nézett.

Én vagyok, felelt a főkörmányzó, és ez a kocka az én tudásom.

A két kockán levő számok összege tizenkettő volt.

A főkörmányzó a kockákat visszatette a csészébe.

Nyertél, mondta, így hát hallgasd meg, amit mondok.

Van itt a földön, a déli sarkon, éppen a föld ellenkező felén egy másik épület. Nem olyan fényes és nagy ház, mint ez itt, az enyém. Nyomorult viskó és egy öreg ember lakik benne. Ez az öreg is készít embereket éppen úgy, mint én. Ebben a házban azonban senki sem tud róla. Titokban tartom. Az öreg lelkeit cseréptálakban kevergeti, a gyártás minden munkáját egymaga végzi, vegyületetit fakanállal kavarja, konyhaméreggel dolgozik, sokáig vizsgálgat, mégse tudja soha pontosan, hogy mit csinált. Vannak egészen hibás alkotásai, de vannak néha tökéletesek is, amiket nem tudok utolérni. Ebereit nem pontos, kiszámítható tulajdonságokból készíti, nem állandó mennyiséggel dolgozik. Minden alkotásában van valami, ami még nem volt. Az öreg már nagyon lassan dolgozik. Embereit nem is a pontos ágyúval küldő a földre, hanem parittyával lövi. Régebben, amikor még fiatalabb volt, többet dolgozott, de akkor megépítettem gyáramat és legyűrtem őt. Most már elmondhatom, hogy a föld az én embereimmel van benépesítve, mert az a néhány lélek, akit ő csinál, nem is számít. Ezerötszáz millió között ötven, vagy száz. Csepp az Óceánban. A földön a különbséget észre sem veszik és ezeknek a lelkeknek, ha nincs bennük valami különös cró, el kell pusztulniuk.

Joachim, amikor ezt hallotta, felkiáltott:

Engem is az öregember készített?!

Az készített, felelte a főkörmányzó és amikor meglátta-lak, azonnal tudtam. Rendesen figyelemmel szoktam kísérni az öreg gyártmányainak sorsát. Te valahogy

elkerülted a figyelmemet. De nem avatkozom a világ dolgaiba. Ha az ember kész, éljen, ahogy akar és ahogy tud. A te dolgodba sem avatkozom. Menj vissza a földre.

A főkormányzó felállt, lement a dobogóról, a széles nagy ablakhoz lépett és intett Joachimnak, hogy jöjjön oda. Az ablak alatt terült el az egész föld. Ott látszott New York, London, Madrid, Párizs, az összes országok, sivatagok, hegségek, tavak, folyók és tengerek. Lehetett látni, amint a sok millió ember ott nyüzsög, él a maga módján. Joachim lába a földbe gyökerezett, amikor ezt a csodát meglátta és szóltanul bámulta a világot minden népével.

Ez az egész föld, szólt a főkormányzó és ott a déli sarkon áll ellenségem kicsiny háza. Nézz körül és mutass arra a helyre, ahol élni akarsz. Neked adom és élj vidáman.

Olbrin Joachim erre gondolkodóba esett, aztán azt felelte: Emberséges dolog, amit ajánlasz, meg is köszönöm jószágodat. De bizony azt találok, ha nem te teremtettél engem, nem helyes, hogy elfogadok tőled valamit. Majd elmegyek az én öregemhez és annál fogom keresni igazságomat.

A főkormányzó megráncolta homlokát, szeme szikrát vetett és ebben a pillanatban nagyon hasonlított arra a képre, ahol Joachim a sátánt látta ábrázolva, amint az Urat kísérti. Az egész csak egy pillanatilag tartott, aztán újra nyugodtan így szólt:

Tégy, ahogy akarod.

Azzal csengetett és a belépő titkárnak azt mondta:

Olbrin Joachim számára nyitva kell tartani az utat a földre és oda, ahová menni akar.

Azzal kezét fogott Joachimmal

Csakhamar leért a lifthez, a földszintre és ki a kapun. Alig vette észre magát, megint a földön járt. Megindult egyenest délnek, mindig csak délnek, kietlen síkságon, sötét sűrű erdőn, hegyeken, völgyeken, sok napig, hétig ment éjjel és nappal. Tengerre szállt, evezett, vezetett, amíg belefáradt, pihent, aludt, aztán megint csak evezett. Egyszer pirkadatkor, meleg nyári időben, távoli szigetet vett észre. Nem nagy sziget volt a rengeteg kék óceánon. Néhány kis halom emelkedett rajta, sűrűn benőtte mindenféle szebbnél szebb növény, cserje és fa. Kicsiny tisztásokon ezernyi virág. Amerre tartott, az öböl kedvesen nyílt feléje. A parton egyszerű, szalmafedeles házikó, mellette kút, köröskörül jól megmunkált földön konyhakert és virágok, megint csak virágok. Kicsit hátrább istálló, talán tehénnek. Az udvaron tyúkok, libák, kacsák sétáltak s még malac is rőfögött. Joachim ki se szállt, máris megkedvelte a kis házat, a kertet és az egész szigetet.

Rövidesen partot ért. Éppen, amikor a csónak orra a fönvénybe szaladt, a házból ember lépett ki. Öreg volt, de jól mozgott. Haja sűrűn nőtt a fején, szeme nyíltan és tüzesen égett. Jó volt belenézni ebbe a szembe; amikor az ember pillantásával találkozott, önkéntelenül elmosolyodott. Kedves, meleg, hamiskás arcán látszott, hogy a tréfát nem veti meg. Egészséges szája jó étvágyról beszélt s arról, hogy szereti meginni délben, este a maga kis borát. Amikor beszélt, az ember még rengeteg ráncát is elfelejtette. Hangja pedig mélyen és huncutul csengett.

Isten hozott Olbrin Joachim, szólt az ember és kezét nyújtotta.

Joachim kezét fogott vele aztán azt kérdeze:

Ugyan kít tisztelhetek benned, aki nevemen szólítasz?

Én vagyok az öreg, akiről a főkormányzó beszélt neked. Mert ez a sziget itt pont a déli sarkon áll.

Úgy, hát akkor elérkeztem ahhoz, aki lelkemet csinálta.

Eltaláltad. Gyere Joachim fiam, üljünk le, biztos megéheztél a nagy úton. Én magam úgy vagyok, hogy gondolkozni se tudok, amíg reggel nincs a gyomromban valami. Magdaléna!

A kiáltásra fiatal leány jött ki a házból. Joachim illedelmesen köszöntötte. A leány frissen fejt tejet hozott, jó barna kenyeret tett az asztalra vajjal és mézzel. Nekiültek reggelizni.

Aztán, szólt Joachim, kinek szólítsalak, aki ilyen jó szívvel látsz engem házadban?

Szólíts csak János kertésznek, mondta az öreg, mert az a nevem.

És csakugyan kertész vagy?

Amint látod. Állatokat is nevelek, de csak úgy a háznak. A kertben pedig növényeket. Azokból készítem az emberi lelkeket. Azt mondom teneked Olbrin Joachim, derekasán viselkedtél. Különösen a főkormányzó palotájában, becsületedre válik. Szerencséd, hogy jó adag szőlőnedvet tettem beléd. Anélkül már régen elpusztultál volna.

Tudod, folytatta az öreg, én nem úgy csinálom a lelkeket, mint az a gyáros. Nem haragszom rá, sokat tudó ember. De. Majd beszélünk még róla. Mikor a lélek összetételével készen vagyok, egy csepp vért eresztek magamból, a lelket abban olvasztom és úgy küldöm a földre. A gyáros azt hiszi, hogy anélkül is lehet. Hát, igaz, lehet. De az ő lelkei!

A kertész jót nevetett és ivott a tejből.

Felálltak és körülnéztek a kertben. Volt ott mindenféle virág, kék, sárga, piros, fehér, halovány, erős, illatos, haragos, árnyékot és napot kedvelő. János kertész elmagyarázta a nevüket és tulajdonságaikat. Aztán a házba mentek. Belül is olyan egyszerű volt, mint kívül. Az előszobától jobbra épült a konyha, mellette a kamra és Magdaléna hálófülkéje. Csak éppen aludni, mert itt a déli sarkon egész évben nyár volt, és a napot a szabadban töltötték. Balra volt a kertész szobája és a műhely.

A közepén simára gyalult asztal állott. A fal mellett a polcokon és kicsiny szekrényekben a tégelyek, forralók, morszarak, mérlegek, különböző színű folyadékokkal telt üvegek voltak. Tiszta és csinos volt minden és Joachim ezt a helyet is megszerette.

A kertész szépen faragott szekrénykéhez lépett, kinyitotta és nagy könyvet emelt ki.

Látod, szólt, itt vannak az én embereim. Nincsenek sokan. A főkormányzó azt hiszi, hogy a sok több, mint a kevés. Nézz ide, jelenleg csak hatvannyolc emberem él, a napokban küldöm el a hatvankilencediket. Már csaknem kész. Ott van.

Az egyik polcra kis cseréptégelyt vett le. A tégely fenekén alig nagyobb, mint egy babszem, piros, kicsit még nedves golyócska feküdt.

Azért piros, mert a vért már belekevertem. Most száradnia kell.

Az ablakba tette.

Jó a napra tenni, mert a sugarak valamilyen rejtélyes, de nagyon kedvező hatást gyakorolnak rá. A főkörmányzó itt is téved. Láttál ott a házban napfényt? Villany és villany. A szegény lélek egyetlen természetes fénysugarat se kap.

És aztán? Kérdezte Joachim.

Aztán a babszemet beleteszem a parittyába és kihajítom a földre. Az utóbbi időben ez már nehezemre esik. Majd segítesz nekem.

Joachim ott maradt az öreg kertésznél és segített neki. A kerti ágyat gyomlálta, kapálta, magot vetett, virágot szedett, szárított, Magdalénának vizet húzott a kútból, fűvet kaszált a tehénnek, moslékot készített a malacnak. Aztán, mikor az öreg elkészült egy-egy lélekkel, ketten együtt fölmentek a kis dombra. Erről a dombról, éppen úgy, mint a főkörmányzó szobájának ablakából, az egész földet be lehetett látni. Még az északi sarkon álló rengeteg palotát is látták fekete cédrusfaival és százezer lépcsőjével. A dombon leültek, az öreg elővette könyvecskéjét, a létrépen megmutatta Joachimnak, hogy a babszemet hová hajtsa.

Látod ott az ázsiai pusztaságon azt a sátortáborni? No jó, amott balról ötödik sátor. Ott alszik az a tatár. Én csináltam. Oda hajtsd.

Joachim a babszemot a parittyába tette, jól megcélozta a tatárt, lendületet vett és elhajította. A kis babszem felrepült a levegőbe és abban a pillanatban füstölni kezdett, aztán meggyulladt és kicsiny lángocskával égve repült át a hatalmas téren.

Ez a próba, szólott az öreg kertész. A jól készített lélek úgy száll a földre, mint az égő láng. Jól van fiam, jó dobás volt. A kis láng éppen eltalálta a tatárt.

Alkonyatkor gyakran felsétáltak ide kettesben, leültek a dombon a kőre és nézték a világ forgatagát, nagy városok sürgését, háborút, szerencsétlenséget, lakomákat, szerelmes lényeket, tűzvészt, ünnepeket. Joachim egyáltalán nem tudott jobbat, mint napi munka után is ide jönni és nézni a világot, amíg csak besötétedik. Mikor az esti csillag feltűnt, újra felállt és lement a házhoz, ahol a nagy platán alatt Magdaléna már megterített. Ott állt a párolgó leves, a kupa bor és a kenyér.

Ez a sorsom? Kérdezte önmagától. Ez az a hely, ahol végre megnyugodhatok? Ide kellett jönnöm végül és itt fogok meghalni, mikor éveim beteltek?

Volt ok arra, hogy ilyen kérdéseket intézzen önmagához. János kertész ugyan beavatta minden munkájába. Megérkezése után nem sokkal már ismerte a virágokat és azt is sejtette, hogy az öregnek mi a titka. Talán nem is valódi virágok ezek itt, hanem, - de csend! Ki tudja? Hátha minden virág lélek? Tudta hogyan kell bánni ezzel, meg amazal. Mikor kell öntözni, mikor kapálni, mikor szedni virá-

got, meddig szárítani, megaszalni, vagy csak fonnasztani s megerjeszteni. Tudott volna már ő maga is lelkeket készíteni és munka közben gyakran jutott eszébe olyasmik, hogy milyen szép lenne ilyen virágból és olyan virágból embert készíteni.

Meg is mondta az öregnek s az így felelt:

Látszik, hogy én csináltalak. A lelkek nekem is úgy jutnak eszembe. Nem pedig úgy, mint a receptek. Amint kapál-gatok, egyszerre csak megnyílik bennem valami és mintha képet látnék. Olyankor nagyon odafigyelek, a képet jól megnézem, mert tudom, hogy az lélek képe. Rögtön találgatni kezdem, ugyan milyen növényből tudnám megcsinálni. Előveszem ezt a piros esengettyűt, aztán azt a kesernyős magot, méregzöld levelet is teszek hozzá, jó illatosat, babért, vagy mentát. Néha sokáig készül el. Van úgy, hogy egyszerre három, négyen is dolgozom. Bizony, Joachim fiam, olyan ez, mint a művészet, nem pedig olyan, mint a főkörmányzó hiszi: tudomány. Sose fogok tudni annyit, mint ő. Sokkal, sokkal okosabb nálam. De szíve nincs neki. S hová jut az ő nagy okosságával? A kockához. Nekem ilyesmire nincs szükségem.

Így beszélgettek sokszor a délelőtti napon, mialatt a kerti ágyak között dolgoztak. De arról, hogy mi lesz Joachim-mal, nem esett szó. Pedig szegény Olbrin Joachim szerette volna tudni már, hogy megy, vagy marad. Már csak azért is, mert nagyon szeretett volna maradni. Nemcsak a kert, a munka, a kertész, a hely miatt. Úgy állt a dolog, hogy Magdaléna kezdett nagyon is szívébe fészkelődni. S akkor egy este, mikor fent ültek a dombon, Joachim megkérte az öreget, határozzon sorsa felől.

Megmondtam neked fiam, szólott János kertész, hogy nem csinállok senkinek sorsot. Nincs nekem kockám és nem is lesz. Ha maradni akarsz, maradj, ha menni, menj. Tudom, szívesen vagy itt. Én is szívesen látlak. Sokat segítesz nekem, meg aztán kedveljük is egymást. Ami pedig a nyugtalanságot illeti? Miért nem beszélj róla? Ne vágj közbe. Nem vagyok vak, te Joachim. Látom, hogy Magdalénával majd elnyelitek egymást. Keljetek egybe, építsetek házat az öböl túlsó oldalán, szép hely van elég. Én majd gondoskodom arról, hogy a házasságból derék, szép lelkek szülessenek, talán olyan lélek megszületik majd, aki engem, ha kivénülök, helyettesíteni fog és utódom lesz. Csak beszélj Magdalénával, hiszen máris egy kicsit maflának tart, amiért körülötte ólálkods és még csak a kezét se fogod meg. Kívánatos leány az. Sima, mint az olaj, illatos, mint a jázmin és édes, mint az akác. Tavaszleány ez a Magdaléna, egészen neked való.

Mikor az öreg kertész így beszélt, Olbrin Joachim szeméből bizony kipottyant az öröm könnye. Megfogta János kertész kezét és rátette az arcára. Így maradt sokáig, fejét az öreg kezében nyugtatta, mialatt a hegy alatt a föld az esti homályba süllyedt és a vacsoracsillag a nyugati égbolton kigyúlt.

VÉLEMÉNYEK A NOMÁDTÁBORRÓL

Steve: Egy csomó dolog véget ért velem, és egy csomó dolog elkezdődött. Én élveztem - és ez a fontos.

Gyagya: Éljen a 7-es sátor! Az eleje rossz volt, a közepe jobb volt, a vége volt a legjobb! Megérte eljönni.

Sneci: Jó volt, bár a programok között fújhatott volna több szellő is. Az egyik lényeges felfedezésem az volt, hogy hideg reggelek után sokkal több szagos ember járkal a táborban. És vigyázatok emberek, mert McMacunk mindenkit!!!

Ákos: Nem voltak kirívó dolgok. Se jók, se rosszak. Ha azt mondom, hogy elment, akkor igazságtalan vagyok. Jó volt. Azt hiszem, ezt a tábor is majd az idő múlása teszi felejthetetté. Soha rosszabbat.

Csikvölgyi Barbi: Sok jó, kevés rossz. Figyeltem, tanultam belőle, köszönöm!

Lazi: Zseniális hátrabukfenceket mutattam be a sátozköteleken.

Lili: Jó volt! Túl sok volt a program, de ettől még jó volt.

MSE: Tök jó volt! Kár, hogy esett az eső, mert fáztam.

H. Krisztián: Szuper volt! Bár a programok nagyon sűrűek voltak. Nem kellett volna megrendelni az esőt.

Bak Bence: Nagyon jó volt. Rohadt jó! Csak ne kellett volna konyhásnak lennem.

Pancsovai Réka: Nagyon jó volt. Nagyon tetszett. Sokkal jobban megismertem így társaimat, mint az iskolában.

Pancsovai Petra: Jó elszakadni a civilizációtól. Jó volt.

Papdi Barbi: A tanárokat teljesen más oldalukról is meg lehetett ismerni. Az egész tábor üde hangulatú volt.

F. Krisztián: Nagyon jó volt. Marha jó volt a hangulat. Én úgy jöttem ide, hogy nem ismertem senkit, most már ismerek pár embert az iskolámból.

Dini: 1. Alszik

2. Nagyon jó volt. Szuper.

KisBalázs: Jól érzem magam. Elviselhető emberek voltak a táborban.

Zita: Szuper volt. Néha lehetett volna kicsit több szabadidő is.

Sziporka: Jó volt a hangulat meg a társaság, de két hét elég volt. Jövőre újra együtt jövünk!

Dalma: Szuper volt a hangulat, a kaja, a tó... Két hét pont elég volt a civilizáció nélkül.

M. Vera: Sokszínű. Számomra új és ugyanakkor fantasztikus. Tök jó volt a társaság. Érdekesek voltak a programok.

Pertl Gábor: Jól! Határozottan jól! Kellemes, üde. Szinte semmi konfliktus nem volt. Jó fejek voltak. Remélem, hogy évközben is lehet majd a társaságra számítani.

Dorka: Bárcsak így lenne ez egész nyáron. Örülök, hogy megismertelek benneteket.

Kána Zsuzsa: "Hát olyan..."

Tibor: Én? Most? Neked?! Na ne csináljuk!

Jakab Judit: Baromi jó volt. Meglepően jól érzem magam ezekkel az emberekkel. Sokkal kevesebb konfliktus, görcs, összeütközés volt itt, mint az iskolai napok alatt. Szeretném, ha évközben is lebegne a tábor szelleme, hangulata a Politechnikumban!

Műzli: Mindenki feltöltődött, merítettünk egymás forrásaiból - mert a sajátjaink már év végére kiapadtak. Meglőktük a labdát, kíváncsi vagyok, meddig gurul.

Szilvi: "Eseménydús" - majd még gondolkodom.

Döme: H.B.M.! (Hú baszd meg) A régi időket idézi, soha rosszabbat.

Jimmy: Ha kalapáccsal egy diót szeretnél szétverni, és a dió a tábor volna, a kalapács előbb törne szét.

Csoncsi: Részletesebben a lap alján bővebben.

Bob: Egyszerűen fasza volt! Sok program volt és nagyon kevés szabadidő. Amire elkezdődött, már vége is lett.

Egy mondat az Ákosnak

Talán emlékeznek még rá néhányan, hogy tavaly év vége felé hogyan és hányszor próbáltunk Benneteket csalogatni a számotokra még ismeretlen NOMÁD TÁBOR-ba. Nyomultunk rendszeren, hiszen mi már tudtuk, hogy mi is várható odalenn, Kistolmácson: szuper két hét. Am szíves invitálásunk nem járt átütő sikerrel. "Nincs kedvem!". "Nem megy a barátom/barátnőm!". És a többi. Ilyen és ezekhez hasonló elutasító válaszokat kaptunk. Bizonyára jó nyaruk volt az elutasítóknak is, ám én mégis úgy érzem, hogy rosszul döntöttek, amikor lemondtak a kistolmácsi happeningről.

Én nem is írnék magáról a táborról, hiszen ezt biztosan megleszik mások itt, a Poligráf hasábjain. Elárasztanak Benneteket az élményhegyek szóban és írásban, csak győzzétek végigolvasni őket.

Most inkább megpróbálom Ákos utolsó táboros napi kérdésére válaszolni, miszerint egy mondatban mondjam el neki, hogy milyen volt a tábor. (gondolom, hogy a Borsó hasábjain kívánja megjelölni a véleményeket.) Akkor nem sokat gondolkodtam ezen, egyszerűen azt mondtam neki: "lapozz a 8. oldalra, ott majd elolvashatod, hogy milyen is ez a tábor!" Ma már mást mondok: A fene egye meg, hogy megint egy egész évet kell várnom egy ilyen szuper két hétre Veletek!

Csoncsi

Változások a Politechnikumban

Ígéretünkhöz, kérésetekhez, saját igényeinkhez híven idén is azzal kezdtük a munkát, hogy igyekeztünk finomítani működési rendünkön. Maratoni viták után a tantestület arra az álláspontra helyezkedett, hogy 1993. szeptember 6-tól a következő újításokat vezeti be:

1. Az első nyelvvizsgáig az idegen nyelvi órák látogatása **kötelező** - annak minden közekvenciájával együtt. Szintén **kötelező** részt venni a Közgazdasági gyakorlat 3. évfolyamos 1. negyedévi, valamint a Tanulóiroda valamennyi óráján, hiszen ezek a kurzusok másképp működésképtelenek lennének.
2. A tantárgyak többségében ezentúl a közepes (3) és a jó (4) is megajánlható a jeles mellett. Matematikából és idegen nyelvből az elégségest (2) is felkínálhatja a tanár. Ezzel a jogával a szaktanár szabadon élhet.
3. Az egyes tantárgycsoportok csoportos vizsgát is rendezhetnek, ha a feltételeket előre, időben megtudják a tanulók.
4. **A tanéveket ezentúl lezárjuk**, az előző esztendőről elmaradt vizsgát nem visszünk tovább. Ennek értelmében második osztályba léphet az a diák, akinek maximum 3 vizsgája elégtelen, három különböző tárgyból. (A vizsgán kötelező a részvétel!) A további évfolyamokat legfeljebb 2 elégtelen vizsgával (2 különböző tárgyból) tekintjük befejezettnek. Hogy jól értsétek: ezt a 3 ill. 2 elmaradt beszámolót **nem kell pótolni**, miközben a kis- ill. nagyérettségien természetesen ugyanúgy minden szerepel, mint eddig.

Terveink szerint az első negyedév elteltével, a tapasztalatok birtokában visszatérünk ezekre a kérdésekre, s egy nagyszabású Fórum keretében vitatjuk meg veletek, bevált-e az új rendszer, avagy további finomításokat igényel. Addig is kérjük jóakarátú hozzáállásokat mindehhez!

GZS

A hiányzások és késések szabályai

Az új tanévben is kötelesek a diákok a tanítási időben (8.15-től 14.45-ig, esetenként 16.00 óráig) az iskola épületében tartzkodni. A tanórák továbbra is 60 percesek, az óralátogatás (az idegen nyelv, a közgazdasági gyakorlat és a testkultúra kivételével) nem kötelező. A szünetek 15, ill. 30 percesek.

A diák jelenlétét reggel az iskolába érkezéskor a portán található jelenléti íven saját kezű aláírásával igazolja. A 8.15 után érkezőket az iskolatitkár regisztrálja a megérkezés időpontjával együtt. Aki 8.20-ig megérkezik, későnek számít. (Három késés minősül egy igazolatlan órának.) Ennél nagyobb mértékű késés esetén minden megkezdett óráért után igazolatlan óra jár. Az a későnjövő, aki az iskolatitkárnál nem regisztrálja magát, ill. az, aki nem írja alá a jelenléti ívet, azon a napon hiányzónak minősül. (Az a tanuló, aki másnap az - előző napi tanórákat tartó - szaktanároktól a jelenlétét igazoló aláírásokat begyűjti, és ezt az osztályfőnökének 14.45-ig bemutatja, mentesül az igazolatlan hiányzás következményeitől.)

A hiányzásokat általában orvos igazolja. Ezeket az orvosi igazolásokat is alá kell írni a szülővel. A szülő is igazolhat összesen 10 napot az év során, de ezek az alkalmak összefüggően maximum 3 naposak lehetnek.

A hiányzást a szülőnek legkésőbb az első mulasztott napon be kell jelentenie telefonon vagy táviratban. A diák igazolást a gyógyulás hetén adja át osztályfőnökének.

A vizsgákról csak orvosi hiányzással lehet mulasztani. Az elmaradt vizsgákat a pótvizsga-időszakban lehet pótolni.

Az igazolatlan hiányzások száma nem haladhatja meg az 5 órát. Ha ez mégis bekövetkezik, az osztályfőnök értesíti a szülőket. 15 igazolatlan óráig az osztály és az osztályfőnökök feladata elbírálni, mi a teendő a mulasztóval. 15 óra után iskolabírószági tárgyalásra kerül sor. 25 igazolatlan óra az iskolából való kizárást vonja maga után.

Az 1993/94-es tanév beosztása

I. negyed	szeptember 6. hétfő - október 29. péntek
VIZSGANAPOK	november 1. hétfő; november 2. kedd; november 3. szerda
Őszi szünet	november 4. csütörtök - november 7. vasárnap

II/a. negyed	november 8. hétfő - december 17. péntek
Téli szünet	december 18. szombat - január 2. vasárnap
II/b. negyed	január 3. hétfő - január 25. kedd
VIZSGANAPOK	január 26. szerda; január 27. csütörtök; január 28. péntek
Siszünet	január 29. szombat - február 6. vasárnap

III. negyed	február 7. hétfő - március 29. kedd
VIZSGANAPOK	március 30. szerda; március 31. csütörtök; április 1. péntek
Tavaszi szünet	április 2. szombat - április 10. vasárnap

IV. negyed	április 11. hétfő - június 10. péntek
VIZSGANAPOK - I. ÉS III. ÉVF.	június 13. hétfő; június 14. kedd; június 15. szerda
KISÉRETTSÉGI II. ÉVF.	június 15. szerda - június 22. szerda
PÓTVIZSGÁK - I. ÉS III. ÉVF.	június 20. hétfő; június 21. kedd; június 22. szerda
Tanévzáró	június 24. péntek

SZAKKÖRÖK A POLITECHNIKUMBAN

1993/1994

INFORMATIKA

1. Gazdasági játékok (Jimmy)
2. VISUAL BASIC for WINDOWS (Jimmy)
3. Programozási nyelv (Takáts András)
(PASCAL v. C megállapodás szerint)

TÁRSADALOMISMERET

1. Filmklub - kéthetente - (Szász Katalin szövetkezve Pécsi Katával)
Szeressétek Odor Emíliát vagy Ballagás
Az istenek a fejükre estek
A fáraó
Elektra
Dákok
Asterix... v. Folytassa, Caesar vagy Folytassa Cleo
Jégmezők lovagja vagy Rettegett Iván
Napfivér, Holdnővér vagy Romeo és Júlia vagy Makrancos hölgy
Andrej Rubljov
A rózsza neve
Veszedelmes viszonyok
Danton
Aranyláz vagy Modern idők
Etűdök gépzongorára
Állatfarm vagy Sztálin
Hétköznapi fasizmus vagy Mephisto
Küsters mama mennybemenetele
Bird
Fal
2. Felvételi előkészítő (III. évfolyam, heti 90 perc)

MŰVÉSZET

1. Dekorációs-grafiti kör (Gasner János, Veres Gábor, Jakab Judit, Pálos György)
2. Videoszakkör (Pálos György - Csoncsi)
3. Fotókör (Majer Tibor)
4. Kézműves körök: Kopócsy Judit - gobelin
Ascher Zoltán - kerámia
Veres Gábor - kőfaragás
Nemcsics Endre - rajz
Goda Zsuzsa - rajz
(Jelentkezés Jakab Juditnál IX. 17-ig.)
5. Rádiós kör (Csoncsi)
6. Filozófia (Mesterházi Miklós)
7. Másik Színház /színhátszó kör kezdőknek és haladóknak/ (Majer Tibor)

MATEMATIKA

1. évfolyam: szakkör (kéthetente 1,5 óra)
korrepetálás
tehetség gondozás, feladatmegoldás, verseny előkészítés
2. évfolyam: szakkör (kéthetente 1,5 óra)
korrepetálás
3. évfolyam: felvételi előkészítő (hetente)
korrepetálás

TESTKULTÚRA

Kosárlabda

Hétfő 16.15-17.45, péntek 15.15-16.45 - **Szabó László**

"Technika és taktika nem általános iskolás fokon, sok játékkal."

Labdarúgás

Kedd és péntek 15.15-17.15 - **Molnár Lajos**

"Technika, taktika, játék - nem magyar NB I-es színvonalon."

Önvédelem

Kedd és péntek 15.00-16.30 - **Zechmeister László**

"Erőnlét fejlesztése, judo alapmozgásokkal is. ÖNVÉDELEM."

Röplabdázás

Kedd és péntek 15.15-16.45 - **Haluszka Tibor**

"A röplabda játék megszeretése, minél magasabb technikai szint elérése."

Társastánc

Kedd 14.50-16.20 - **Auer Pál**

"Valami, amit csak párosan lehet csinálni, de jó zenékre."

Zenés női torna (Stepping)

Kedd és péntek 15.00-16.00 - **Kriston Andrea**

"Testformálás kívül és belül a női test igényeinek és adottságainak megfelelően."

KOMMUNIKÁCIÓ

Helyesírási gyakorló szakkör

TERMÉSZETISMERET

(Választás érdeklődés szerint)

1. Csillagászat

Nap, Hold, bolygók, csillagok megfigyelése
távcsőépítés

2. Biológia

növény-, állat-határozás, preparálás, gyűjtés terepen, egérfuttatás,
mikroszkópos vizsgálatok, boncolás

3. Kémiai-fizikai kísérletek

fényjelenséggel járó kémiai reakciók, fizika a vidámparkban,
minőségi és mennyiségi kémiai analízisek

4. Rádióamatőr

rádiókapcsolat kiépítése a világ minden tája felé (angol nyelven és távíróval)

5. Természetjárás

gyűjtés, megfigyelés, barlangászat, kirándulás, biciklis túrák)

(Tíz fő alatt összevont természetismeret szakkör indul,

mely az érdeklődésnek megfelelően több ajánlott témát dolgoz fel.)

NÉMET

Kezdőknek: hetente kétszer (hétfőn és szerdán 3-tól 4-ig) tartja Sánta Judit.

Az első óra szeptember 20-án lesz.

Nagyon haladóknak: akik távlatilag nyelvvizsgázni is szeretnének, keddenként 3-tól 4-ig.

Az egyik héten nyelvtan, hallás utáni megértés. Nagy Ilona tartja.

EGYÉB:

Jóga: Ascher Zoltán (Jelentkezés Jakab Juditnál IX. 17-ig)

Ha valamelyik szakkör érdekel, minél hamarabb (lehetőleg még ezen a héten) keresd meg a foglalkozás vezetőjét!

EMLÉKEZTETŐ

AZ ISKOLATANÁCS 1993. SZEPTEMBER 7-I ÜLÉSÉRŐL

Jelen voltak:

Szülők:	Diákok:	Tanárok:
W: -	Gulyás Emese	Fehér Márta
KáOsz: -	-	Horn Gábor
Ügyosztály: Horváth Éva	-	Puskás Aurél
Zártosztály: Farkas Antalné	Gerlits András	
MP: Kleinné Alföldi Sarolta	Klein Anikó	előterjesztőként:
FH: Solymosy Attila	-	Molnár Lajos, Szabó László

Napirend:

I. A testkultúra órák szervezeti kereteiről

Mindhárom évfolyam követelményfüzetében kiadott "A testkultúra órák szervezeti keretei..." c. anyagban két bekezdés igényelt IT döntést. Vita után a döntés a következő:

A 2. pont első bekezdés eredeti szövege:

"Az első pontban leírtakon kívül csak orvosi igazolással lehet hiányozni, amelyet a szülőnek is alá kell írnia. Ezt legkésőbb az adott órát követő második testkultúra órán kell hozni."

Módosított és elfogadott szabály:

"Az első pontban leírtakon kívül hiányozni lehet:

a, orvosi igazolással, amelyet a szülőnek is alá kell írnia;

b, indokolt esetben a testkultúra tanár felmentést adhat írásbeli indoklást is tartalmazó szülői kérelemre, amelyet a szülőnek telefonon még aznap meg kell erősítenie.

Mindkét esetben az adott órát követő második testkultúra óráig kell hozni az igazolást."

A 2. pont utolsó bekezdését változtatás nélkül elfogadtuk:

"A szabályos felmentés határidőre való be nem hozatala igazolatlan órát von maga után."

II. Tájékoztató a kisérettségi eredményeiről, a kialakult ranglistáról

III. A "Változások a Politechnikumban" (ld. a Poligráfban! - szerk.) c. anyag áttekintése

Az első negyedév végén, amikor az új értékelési rendszer tapasztalataival foglalkozunk majd, az IT a következő változtatást javasolja:

Csak azt a tanévet tekintsük lezártnak, amelyben a megengedett teljesítetlen beszámoló különböző negyedévekből származnak.

IV. Az IT elfogadta az 1993-94-es tanév beosztását (ld. a Poligráfban! - szerk.)

V. Az új IT-ről

Az IT megállapodott a következő ülés időpontjában: 1993. október 12. 16.30. Felkérte az osztályokat és a tantestületet, hogy válasszanak új IT tagokat. A következő ülésen az osztályok 9, az ötödévesek 1 képviselője, a tanárok 3 delegáltja, valamint a szülői oldal 6 "régii" tagja vesz részt. (Az új szülőképviseletet a novemberi szülői értekezleten választják.) Az alakuló ülésen az új IT meghatározza saját működési rendjét.

Budapest, 1993. szeptember 10.

Fehér Márta

A Politechnikum dolgozói

Anda Tamás Csoncsi (Kukorica János)
Basa Attila (Jimmy) számítástechnikus
Bágyi László művészetismeret- és kommunikációtanár
Boros András pszichológus
Brunczik Miklós büfés
Brunczik Miklósné büfés
Czibor Erzsébet családgondozó
Cseh Andrea kommunikációtanár
Csürke Ibolya matematikatanár
Diósi Alojzia (Lulu) társadalomismeret-tanár
Fancsovits Rita angoltanár
Fehér Márta társadalomismeret-tanár
Fóth Andrea művészetismeret- és kommunikációtanár
Gaál Imre matematikatanár
Gallai Zsófia művészetismeret-, kommunikáció- és franciatanár
Gulyás Éva informatikus és közgazdász
Hann Péter matematikatanár
Haluszka Tibor testkultúra-tanár
Horn Gábor pedagógiai vezető, közgazdasági elmélet-tanár
Jakab Judit művészetismeret-tanár
Jóri János gazdasági igazgató
Kalina Yvette informatikus és közgazdász
Kocsis Péter informatikatanár
Kovács Tamás matematikatanár
Krausz Kati művészetismeret- és angoltanár
Láng Kriszta titkárnő
Lendvai Györgyi közgazdász-tanár
Maizl Erika (Müzli) közgazdasági elmélet-tanár
Majer Tibor könyvtáros
Dr. Marosvári Péter matematikatanár
Mészáros Sándorné (Éva) gazdasági előadó
Mlynarik Miklós (Ede) közgazdász-tanár
Molnár Lajos testkultúra-tanár
Nagy Ilona (Csicsi) némettanár
Nagy Imre gondnok
Nagy Szilvia természetismeret-tanár
Palotási Erika (Mama) a titkárság vezetője
Perti Gábor közgazdasági gyakorlat-tanár
Pécsi Kata művészetismeret- és angoltanár
Puskás Aurél társadalomismeret-tanár
Pálos György operatőr
Rozs Gergely (Döme) biztosítási oktató
Rózsa Géza informatikatanár

Sánta Judit némettanár
Dr. Simó Judit iskolaorvos
Somogyi Ágota természetismeret-tanár
Strijk Zsuzsa laboráns
Szabó László testkultúra-tanár
Szmeskó János informatikatanár
Szántó Zsuzsa társadalomtudós
Szász Katalin társadalomismeret-tanár
Szűcsné Szabó Katalin közgazdásztanár
Varga Adrienne angoltanár
Veréb Szilvia (Csur) titkárnő
Veres Gábor természetismeret-tanár

HANG BANK

Lényege: Létrehozni egy hangtárat, amit bárki használhat, ha szüksége van egy adott számra, albumra, zörejre.

"Hogyan épül fel a **Hang Bank**?"

A **Hang Bank**ba belépőnek (részvényesnek) nincs más dolga, mint a saját otthoni hangtárát leltárba venni: egy kérdőíven feltüntetni az előadót, az album címét, a számok címeit, a hanghordozót (kazetta, lemez, CD), a hanganyag minőségét, valamint a saját nevét és osztályát. Ezt a kitöltött kérdőívet feldolgozzuk, számítógépbe visszük. Az így kapott listát rendszeresen közzétesszük, hogy bárki számára elérhető legyen. Innen már minden a részvényes (hangtulajdonos) és a lista alapján őt felkereső magánügye, hogy hogyan intézik el maguk közt a dolgokat (kölcsonadás, másolás, eladás, stb).

"Ha belépek a **Hang Bank**ba akkor nekem be kell adnom az összes kazettám és nálam nem lesz egy sem otthon?"

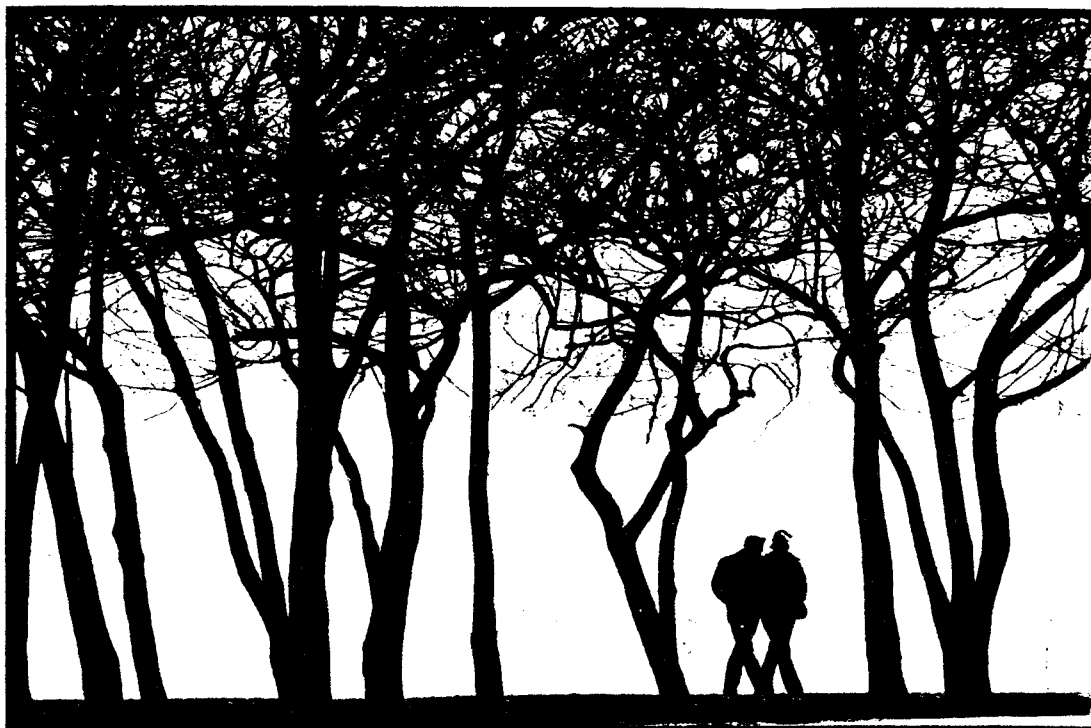
A **Hang Bank** csak a te otthoni hanghordozóidnak a leltárát kapja meg, nem gyűjti be a belépő tagok kazettáit, lemezeit egy trezorba. Erre nincs szükség.

"Mi van ha például letöröltem a kazettám?"

A **Hang Bank** meghatározott időközönként felkéri a részvényeseit (hangtulajdonosait), hogy készítsenek új leltárt, mérjék fel a változásokat saját hangtárukban. Az így kapott megújult listát tesszük majd közzé.

"Mennyibe kerül a **Hang Bank** szolgáltatója?"

Ingyenes

NÁ

A POLIGRÁF A **SENKO KFT.** TÁMOGATÁSÁVAL JELENIK MEG.

POLIGRÁF

- A Közgazdasági Politechnikum lapja -
- Felelős és tördelő szerkesztő: **Jakab Judit** -
- Felelős kiadó: **Horn Gábor** -
- Megjelenik a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében -
- (Budapest, 1096 Vendel utca 3/b)
- 280 példányban -